Tom Baker

Domuzları tekmeleyen çocuk



A L T I K I R K B E Ş



ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Domuzlan Tekmeleyen Çocuk/The Boy Who Kicked Pigs Tom Baker

1.baskı: Mayıs 2010

Yayın Yönetmenleri Kaan Çaydamlı - Şenol Erdoğan

Editör Taylan Taftaf

Kapak Tasarımı Erol Egemen

Baskı Umut Matbaacılık (0-212) 637 04 11

Akçalı Ajans aracılığıyla ©

ALTIKIRKBEŞ YAYIN Sertifika no: 17613

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap *sizi uç* urumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle *izinsiz* olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli laneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip *eder,* saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden Lemur sürüleri görür ve derin *bir* yalnızlığa gömülür.

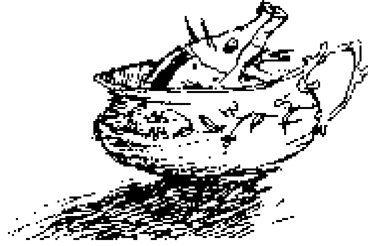
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Barbaros BIv Marmara Apt No: 68/10 Balmumcu Beşiktaş
T-F: (0-212) 2722168 - 2729725
www.aItikirkbes.wordpress.com
altikirkbespublishing@gmail.com

DOMUZLARI TEKMELEYEN ÇOCUK

Tom Baker

Desenler:
David Roberts
Türkçesi:
Oya Yalçın



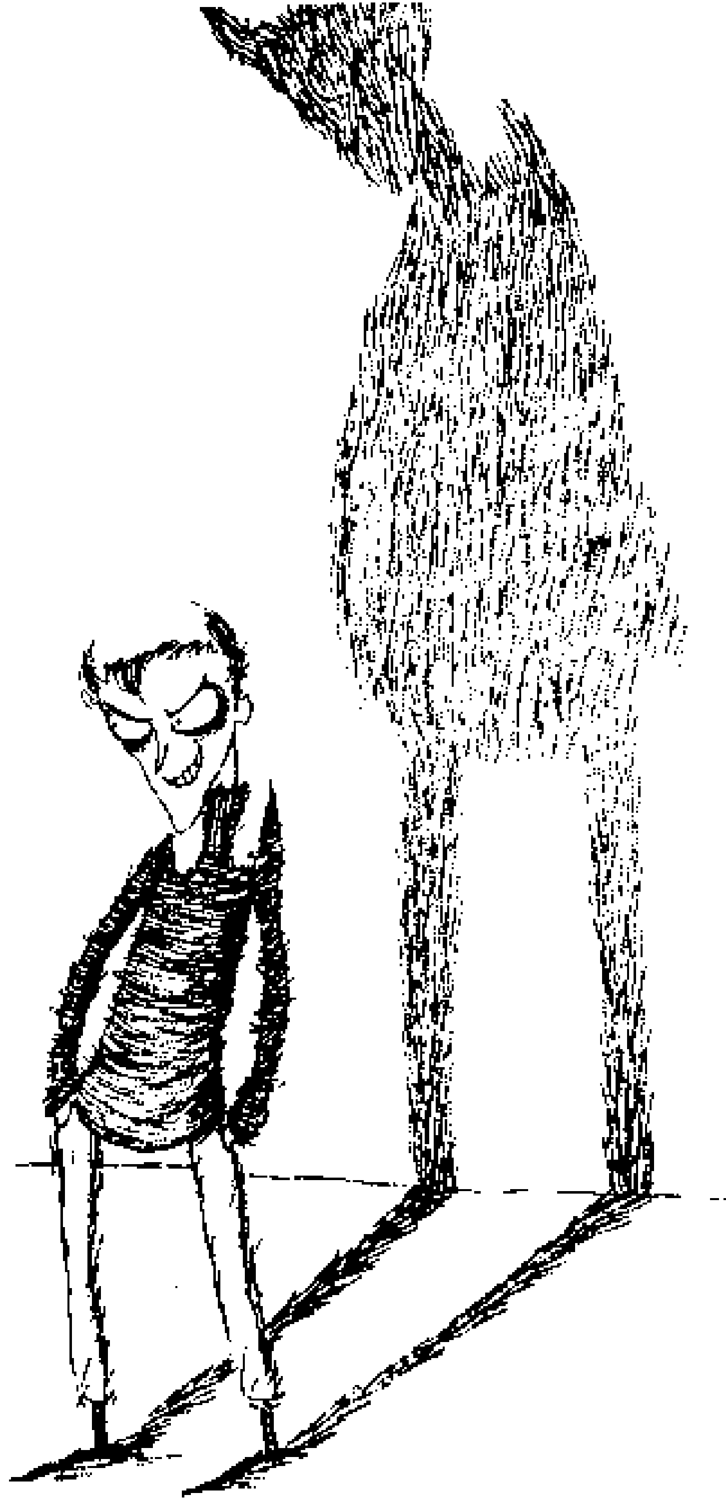
Altıkırkbeş Yayın
çArşı
2010



Cumartesi, 13 Haziran. Ve Robert Caligari bugün ölecek. Harikulade bir gün. Yer, Lenham yakınlarında; Kent'in en yüksekte kalan kasabası Sandway. Sabah saat 7.30. Hayatta olduğunuza sevindiğiniz günlerden biri ve cumartesi elbette. Sıcak ve güneşli bir haziran cumartesinde genç olmak gerçekten de muhteşem. Ve bugün Robert Caligari'nin öleceği gün.

13 yaşında ve tüm hayatını Lenham kasabasında geçirdi. Dörtbinyediyüzkırkbeş günü aynı küçük kasabada geçirdi ve bugün, 13 Haziran'da ölecek. Bunu bilmiyor; henüz yani.

Bu gerçekten üzücü ve korkunç bir hikaye. Katıksız bir dehşet masalı. Canavar olarak görülen bir çocuğun hikayesi. Bu konular hakkında bilgi sahibi olduğu farz edilen insanlar, yetişkinler diyorum, sonradan onun toplum düzenine aykırı olduğunu söylediler. Bu, büyüklerin ne hakkında konuştuklarını tam olarak bilmedikleri zamanlarda söyledikleri türden bir şeydir. "Toplum düzenine aykırıydı," derler. Ama Robert Caligari hakkında bir şeyleri keşfettikçe kendi kararınızı verebileceksiniz.



"Robert bir kötülük kurarken."

Bu hikayeyi yazmaya başladığımda birkaç yetişkinden taslağa bakmalarını istedim. Ne dediler biliyor musunuz? Hadi, tahmin edin. Evet işte o! Tek seferde bildiniz. "Kim ki bu tip şeyler yazar, o toplum düzenine aykırıdır, hastadır," dediler. Tam da böyle söylediler. Neyse, ben ne söylediklerine çok aldırmıyorum. Bu hikaye gerçekleşti ve ben de onu yazmak zorundayım. Alın öyleyse. Ve eğer hikayeyi okumaya karar verdiyseniz, o zaman iyi şanslar dilerim size. Kendi kararınızı verirsiniz. Severseniz, bazı yetişkinler sizi kafadan çatlak olarak görse de bana söyleyin. Yok sevmezseniz, büyükler onların tarafında olduğunuzu düşünüp memnun olurlar.

Tam da kimin kimle hemfikir olduğu noktasındayken, size bir ipucu. İyi niyetli bir ipucu bu, o yüzden keyfiniz kaçmasın. Sadece sizle benim aramda. Bu tıpkı bir sihirli değneğinki gibi, güç fısıldayan bir ipucu. Umarım anlatabiliyorumdur.

Durum şundan ibaret: Otoriteyle ne zaman, herhangi -tekrar ediyorum- *herhangi* bir şekilde muhatap olursanız, daima kibar olun! Hayır, hayır, durun. Paspas olun demiyorum; bahsettiğim özellikle o değil. Sadece kibar davranın ve azıcık gülümseyin diyorum. Neden? Çünkü bu onların kafasını karıştıracaktır da o yüzden. Bunu yapabilecek duruma gelirseniz fark edeceksiniz ki insanlardan her ne istiyorsanız güzellikle alma gücününüz var. Bak şimdi, biri çıkıp da kırmızı ışıkta geçmenin iyi bir fikir olmadığını söylerse, onun kaim kafalı olduğunu düşünürsün, bu çok açık. Ama açık olsa da, haklı bir tavsiye, öyle değil mi?



"Toplum düzenine aykırı"

Aynı durum, sakin ve iyi huylu kibarlık tavsiyesinde de geçerli. İyi huylu dedim çünkü bir de, elbette, sinsi, sırıtkan, alaycı türden bir kibarlık var ki, ona kibarlık bile denemez. Genellikle filmlerde ve televizyonda görürsünüz o tür kibarlığı. TV'de her zaman güldürür ve akıllıca görünür. Ama gerçek yaşamda nadiren işe yarar ve insanların sizden nefret etmesine neden olur. Aslında genellikle yumruklaşmalarla ve hatta bazen birilerinin ölümüyle sonuçlanır. Kibarlık genç bir insana çok büyük kazanç sağlayan bir dil biçimi ve tavırdır. Neredeyse sihirli bir güç verir size. Kendi içinde, en az para kadar güçlüdür. İnsanların işbirliği yapmasını sağlayabilir. Ve insanlar üzerinde güç sahibi olmak güzeldir. Aksini söyleyen martaval okuyordur. Bir süreliğine dene, gücün zevkine vardıkça hemfikir olacaksın.

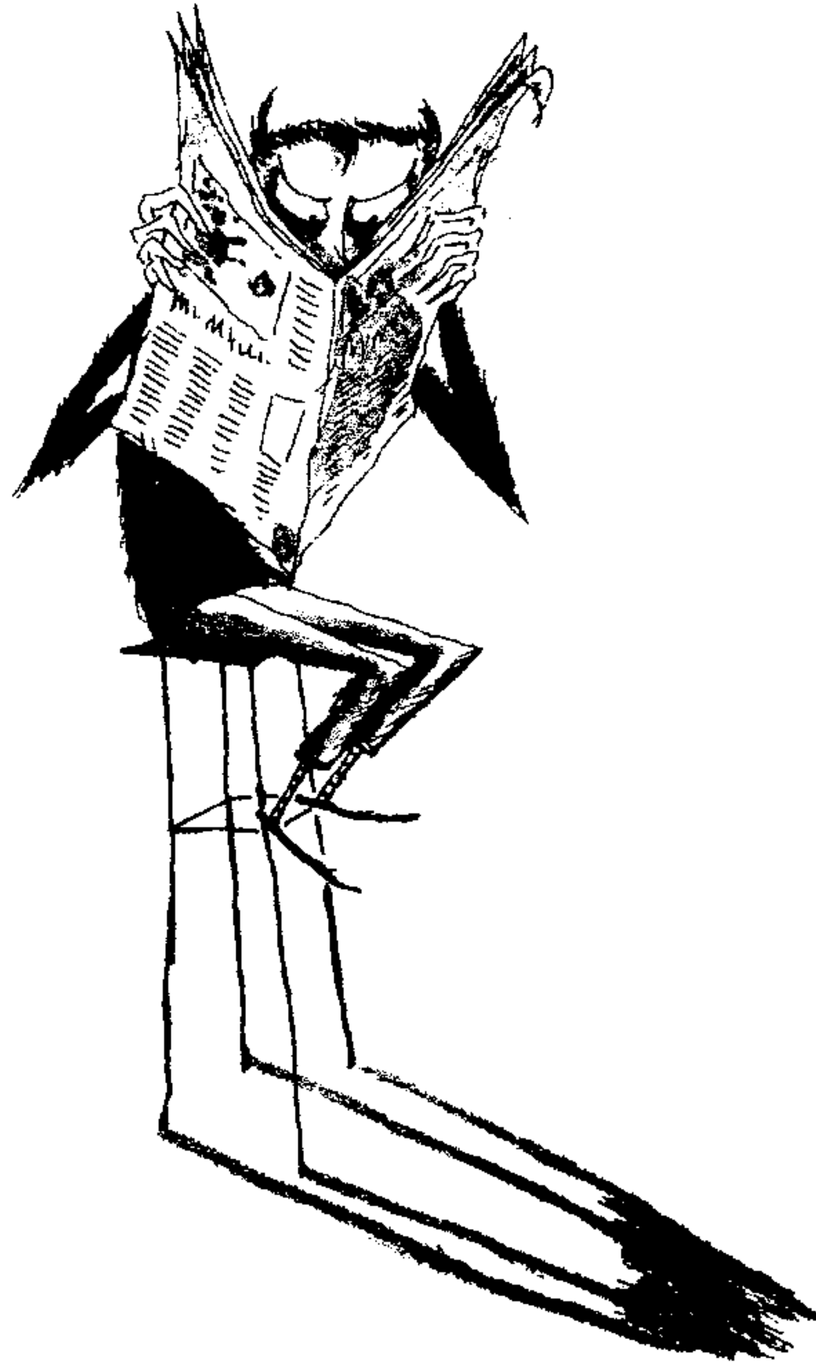
Şimdi şu korkunç hikayeye gelelim.

Robert Caligari yerel gazetenin sürekli okuyucusuydu. Gazetenin ismi Kent Clarion idi. Başyazıları okuduğu yoktu tabii ki. Genellikle o kadar sıkıcı olurlardı ki, bu yazıların iki tanesinden fazlasını yarım saat içinde okursanız komaya girebilirdiniz. Yerel gazeteler ölümüne sıkıcı ve hatta tehlikelidirler. Aslında, bir arkadaşınızı ağır bilinçsizlik halinde bulursanız ilk yapacağınız şey yerel gazeteyi okuyup okumadığını kontrol etmek olmalıdır. Durum buysa, o zaman gazeteyi pencereden fırlatın ve içeriye olabildiğince taze hava girmesini sağlayın, sonra da arkadaşınıza bir fincan şekerli çay yapın. Biraz şansla onu kurtarabilirsiniz.



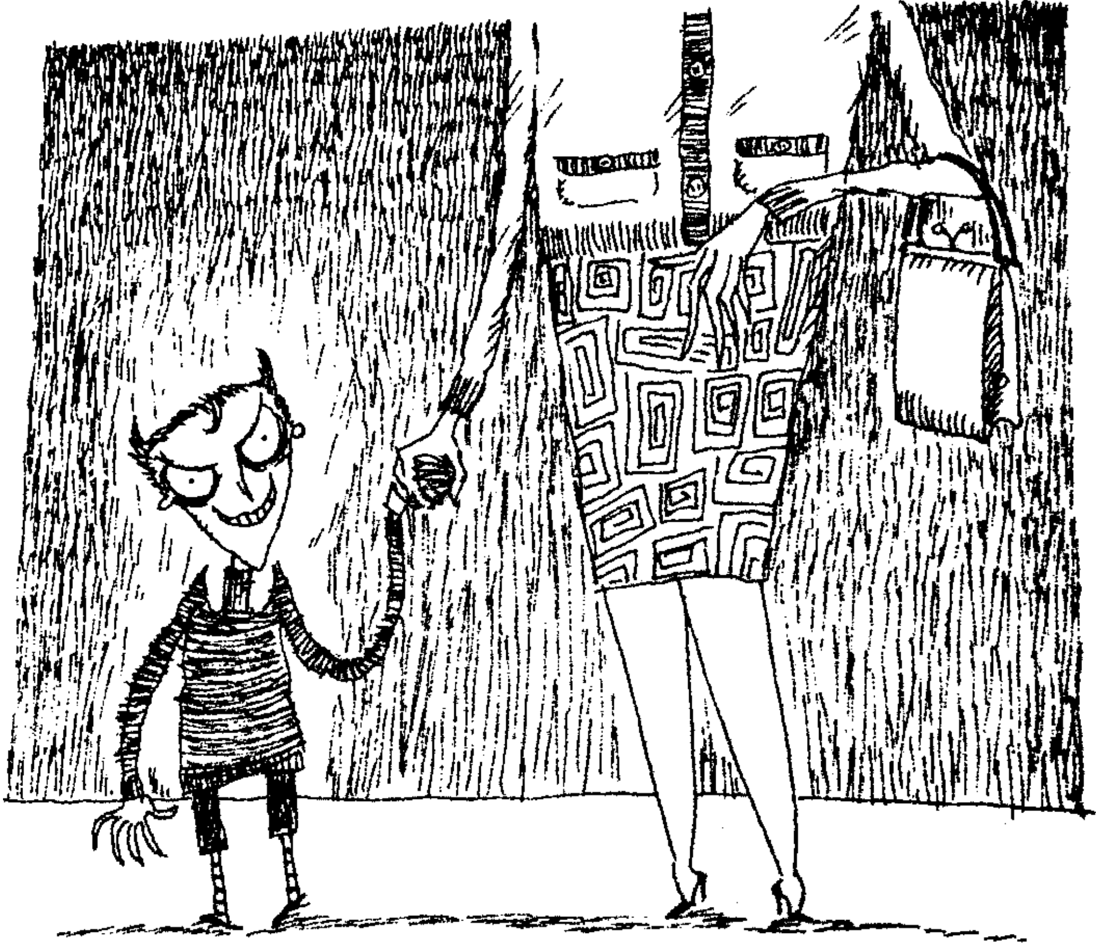
"İyi oldu memur bey."

Tabii ki Robert Caligari başyazıları okumaktan daha iyisini biliyordu. O seri ilanları tercih ederdi. Seri ilanları çok dikkatli inceliyordu çünkü ona, insanların akıllarından ne geçtiğinin iyi bir resmini çiziyordu bu ilanlar. Seri ilanlar her zaman, hatta dandik olanları bile, sözüm ona başyazılardan daha ilginçti. Seri ilanlar, bazen şifreli bir şekilde de olsa, insanların gerçekten ne düşündüğünü gösterir. Küçük ilanlar Robert Caligari'ye çok şey ifade ediyor ve onun parlak hayal gücünü besliyordu. Hayır, parlak onun hayal gücünü tarif etmek için doğru sözcük değil. Obur daha doğru olurdu. Ya da belki, aşırı obur. Hayır. Buldum! Parlak ya da obur değil, doğru kelime, *doymak bilmez*. Evet işte, doymak bilmez. Bu şu demek: "tatmin edilemez". Durum Robert'ın kafasında böyleydi. Hayal gücü tatmin edilemezdi. Bir şeyle ilgilenmeye başladığında bu ona yetmiyordu. Bu tip insanlardan etrafta yeterince var. Bazıları müziğe kaptırır kendini ve pop grupları hakkında bilinmesi gereken ne varsa bilirler. Diğerleri de futbol takımları ya da pembe diziler konusunda öyledir. Kendilerini heyecanlandıran bu şeylere doyamazlar. Bazı alaycı yetişkinler buna Boş Uğraş[1] derler.



"Robert küçük ilanları höpürdetirken."

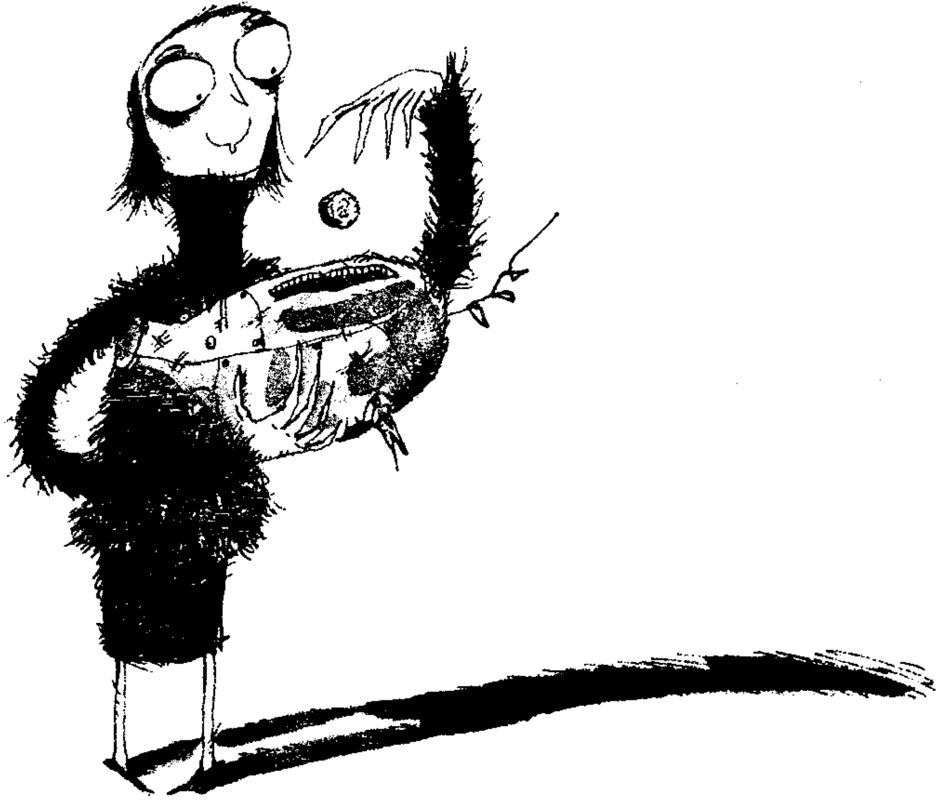
Robert küçük bir çocukken annesi onun bazı yönlerden biraz acayip olduğunu fark etti. Size bir örnek vereyim. Robert'ın ablası Nerys ondan iki yaş kadar büyüktü ve flüt çalarken mutfak duvarına çarpması münasebetiyle üst dudağında bir şişkinlik vardı. Bu Nerys tutumlu bir kızdı ve küçükken domuz kumbarasına penileri sokuverirdi. Hala tutumludur; sadece şimdi poundları sokuşturuyor kumbaraya. Robert henüz küçük bir veletken, özellikle de evde misafirler varsa, Nerys küçük teneke domuzunu şangırdatırdı, anladınız mı? Bu küçük teneke domuza Trevor diyordu. Evde misafir olduğu zamanlarda bir hayli gürültülü bir şekilde sallayıp şöyle şeyler söylerdi: "Oh, sanırım Trevor birazcık acıkmış bugün, midesi boş gibi." Zavallı küçük Nerys tam bir hasisin yaradılışına sahipti. Neyse, devamlı domuzcuğunu şangırdatıp, midesinde ne kadar para olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Robert bu küçük domuzu hiç sevmiyordu. Aslında Nerys'in küçük domuzcuğundan nefret ediyordu ve ondan kurtulmak için can atıyordu. Anlatabildim mi? Nerys ortalıkta olmadığında bu küçük teneke domuzu tekmeliyordu da. Trevor'u kıçında küçük bir yastıkla oturma odasının ortasına koyardı.



"Robert küçük bir şeytanken annesinin üçte ikisiyle."

Yastık, ayağını korumak içindi (ayak, Robert'ın oluyor). Sonra geri çekilir, domuza doğru adeta bir Kiwi[2] golcüsü gibi koşar ve odanın karşısına doğru tekmelerdi. Bu yaptığını görenler için ilk birkaç yüz defası oldukça eğlenceliydi; elbette Nerys dışındakilerden bahsediyoruz. Küçük domuzu Robert tarafından kıçına tekmeyi her yediğinde Nerys olay çıkarırdı. O yüzden domuzunun güvenliği için onu saklamalıydı. Ama Robert'ın küçük teneke Trevor'unu bulup tekmelemesini hiçbir zaman engelleyemedi. Hatta bir keresinde öyle sıkı tekmelemişti ki domuz uçmuştu -evet, yeterince sıkı tekmelerseniz domuzlar uçabilir- ve ev de biraz karışmıştı. Teneke Trevor odanın tam karşı tarafına uçtu ve bam! Televizyon ekranına doğru dümdüz giderek, yarısına kadar içeri girdi. O esnada televizyonda Postman Pat[3] vardı ve Nerys delirdi mi? Evet, delirdi. Ve bu küçük kazadan sonra domuzları televizyon doğrultusunda tekmelemek yasaklandı.

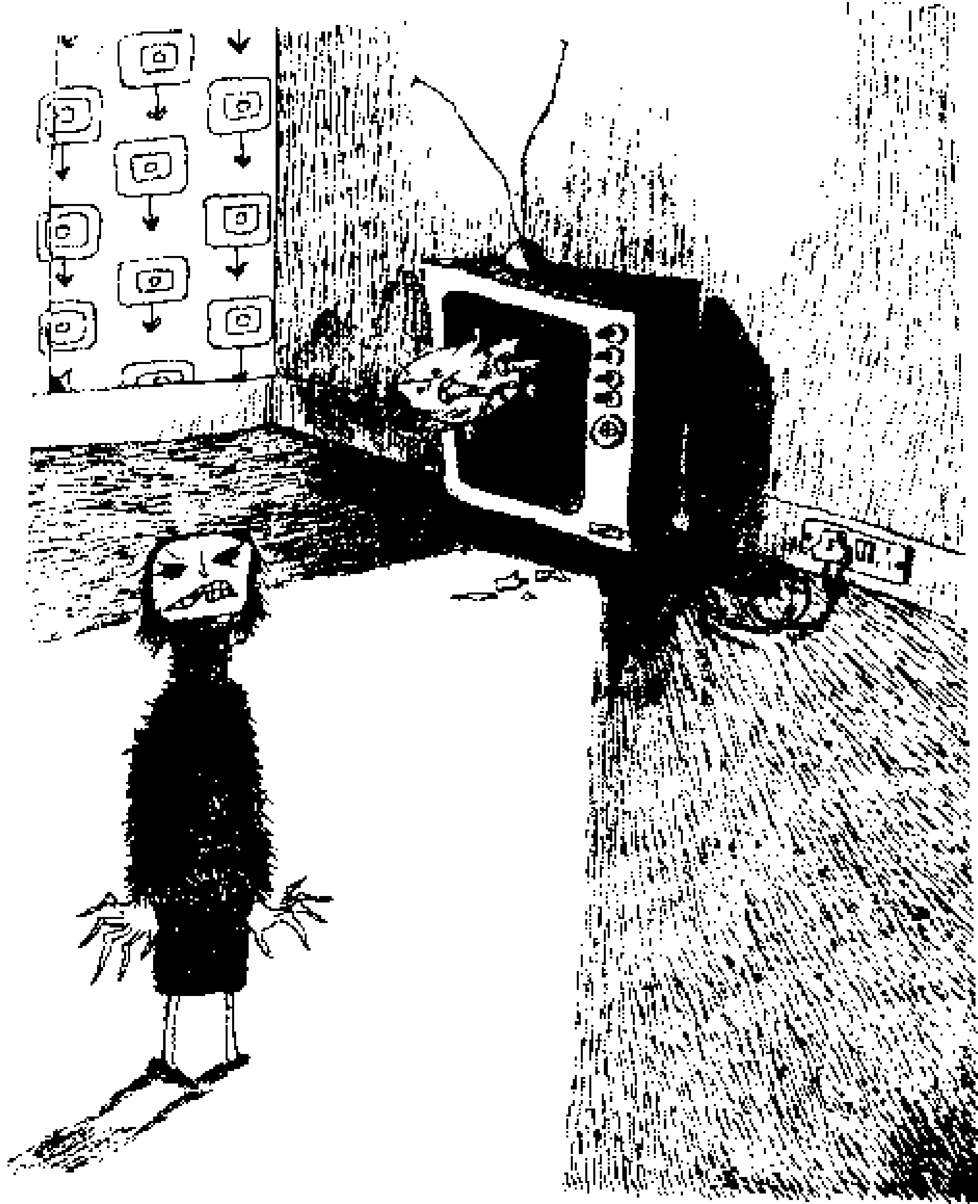
Birkaç gün için her şey iyi gitti. Televizyon yenilendi ve hayat, Vampir Çıkmazı 7a'da tekrar çekilir bir hal aldı. Bir sokak için komik bir isim. Sokağın ismi, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra yöreye yerleşmiş, ufak tefek, iyi bir adamcağız olan Boris'den geliyor.



"Tutumlu Nerys evcil domuzu Trevor'ı besliyor."

Garip yürüyüşü ve gülünç konuşma şekliyle kaçık, küçük bir adamdı Boris. Ve sol kulak memesi neredeyse gömleğinin yakasına kadar sarkardı. Robert ve arkadaşlarına, geldiği yerdeki okul müdürünün çocukların kulak memelerini çekme alışkanlığı olduğunu anlatırdı. Kasabadaki çocuklara Boris oldukça yaşlı görünürdü. Elbette, tarihi on üçüncü yüzyıla uzanan kilisenin önünde dikildiği zamanlar dışında. Boris orada daha bir genç dururdu sanki. Ama zaten eski bir kilisenin önünde çoğu insan genç görünürdü.

Boris iyiydi, önemli olan da bu, sizce de öyle değil mi? Boris krikete delicesine bir merakla bağlandı, Kent'in evinde yaptığı tüm maçlara gitti ve hatta yerel amatör maçlara da katıldı. Eğer sayı tutucu yaşlı Mr.Killick ortalarda görünmeyi başaramazsa -ki bazen başaramazdı gaga burunlu günahkar- o zaman Boris ona vekalet eder ve sayı tutuculuk yapardı. Krikete o kadar takmıştı ki, bahçedeki barakasında kendi tasarımı olan yarasa kriketleri yapmaya başlayarak küçük bir işletme bile başlattı. Ve bu kriketleri geldiği yer olan Transilvanya'ya ihraç etmeye başladı. Oldukça iyiye giden bir işletmeydi onunkisi. Adını da "Transilvanyalı Yarasalar Ltd." koymuştu.



"Domuz Trevor televizyonda."

Yaşlı Boris öldüğünde tüm parasını kasaba belediyesine bıraktı. Ve ölümüne denk gelen günlerde henüz tamamlanmış küçük bir toplu konuta, kasabanın bu yeni parçasına, meclis tarafından saygı ve minnet nişanesi olarak Vampir Çıkmazı adı verildi. Kiliseye oldukça yakın olduğundan, kilise müdürü biraz yaygara çıkardı, sarımsak hakkında keskin beyanatlarda bulundu falan filan. Ama hepsi boşunaydı ve Vampir Çıkmazı adını korudu.

Bir gün, mevsim yazdı, Robert ön odada yalnız başına Postman Pat'i izliyordu ki aniden bir domuzu tekmeleme arzusuna kapıldı. Parmakları karıncalandı ve kaşındı; baldır kasları titredi. Ruhu ele geçirilmişti. Kapıyı açtı ve haşmetli Nerys'in civarda olma ihtimaline karşı etrafı dikizledi. Ondan bir işaret yoktu ve mutfaktan annesinin homurtusu da gelmiyordu. Robert, Nerys'in odasına fırladı ve dolabının üzerindeki antik lazımlığın içinde sakladığı domuzcuğu Trevor'u uzanıp aldı. Robert'ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Burnu açık pencereye doğru bakacak şekilde, domuzu tahta bir yumurtalığa dayadı. Nefis, sıcak bir gündü; bir domuzu tekmelemek için şartlar mükemmeldi. Robert, Trevor'un kıçına bir yastık sıkıştırıverdi, dört adım geri çekildi ve kendini hazırladı. Hayatının tekmesini atmaya hazırlanırken, Vampir Çıkmazı'na nefes kesen bir sessizlik çökmüştü. Birden yaşamla doldu ve Trevor'un kıçına olağanüstü bir tekme savurdu.

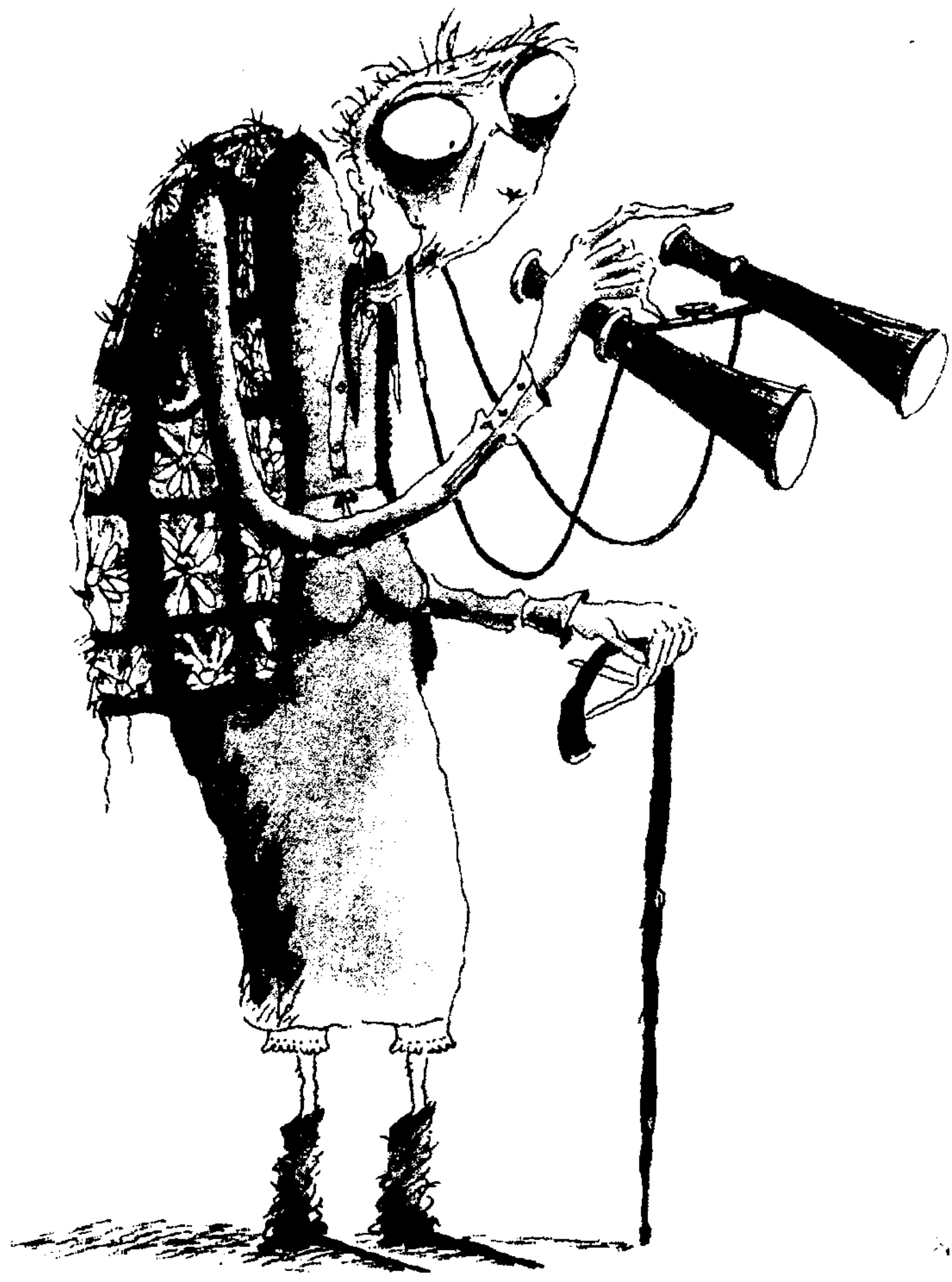


"Transilvanyalı Yarasalardan Boris."

Domuz yine uçtu. Açık pencereden, bir Exocet[4] füzesi misali dışarı gitmişti.

Tam o esnada, camı açık bir polis arabası evin yakınlarında seyrediyordu ki Robert bahsettiğimiz tekme numarasını çekmişti. Midesinde bozukluk olarak iki pound ve altmış peni taşıyan küçük teneke yaratık polis arabasının penceresine doğru yelken açtı. Sürücü, George Weller isimli bir polis memuruydu ve merkezden şüpheli bir hırsızlık mahalline intikal etmesi yönünde emir almıştı. Bir kemanın araklandığı düşünülüyordu. Arabasını gazlayıp vites değiştirmişti ki, uçan domuz Trevor açık pencereden içeri girdi ve polis memuru Weller'a şakağından tosladı. Domuzun öpücüğüyle beyni dönen polis, sert bir şekilde sağa kırdı ve park etmiş bir balık karavanına çarptı. Üzerinde "En İyi Pisibalığı Seyyar Balıkçısı" yazan bir taze balık karavanıydı bu.

Kaos! Dil balıkları her yere dağılmıştı. Kırk altı yaşlarında, sol gözü yamalı, her işe burnunu sokan türden bir kadın, kendini uçuşan dil balıklarından korumak için yana zıpladı.



Alışveriş torbası kaldırıma saçıldı, içinden muzlar -hem de yedisi birden bir şişe Camp kahve[5] özütü ve çok büyük bir kemik düştü. Herhangi bir köpeğin bedelini ödemeye razı olacağı türden bir kemik. Polis memuru Weller sendeleyerek arabasından çıktı ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için balıkçının yanına yaklaştı. Uçan bir domuz tarafından kafasından öpüldüğünden beri iyi göremiyordu ve iki eli önünde ileriye doğru yürüyordu. Gözlükleri çarpışmada kırılmış olan zavallı balıkçı tamamen tükenmişti. Dil balıklarını toparlamakla meşguldü. Polis memuru bu küçük kazayı balıkçının üzerine nasıl yıkabileceğini düşünerek yürüyordu. Sersemlemiş olduğundan kaldırımın üstünde duran muzları fark etmedi. "Merhaba, merhaba, merhaba," diye bağırdı dil balığı toplayıcısının yanına yanaşırken. "Neler oluyor..?" Balıkçı, kendisine henüz üç kere merhaba diyen her kimse ona karşılık vermek için dönerken, yedi muzun üstüne basarak mezgit gibi kaydı.



"Trevor yumurtalıkta dikiliyken."

Will Fyffe[6] otobiyografisi okumuş herhangi birinin de söyleyeceği gibi, bir muzun üstüne basmak oldukça ciddi bir durumdur. Ama yedisinin birden üstüne basmak şansım zorlamaktır ve ölümcül olabilir. Polisin ismi George'du, bunu unutma. Ve tam da George'un yedi ölümcül muza basıp kaydığı yerde suratsız görünümlü, kirli beyaz renkli ve sağ gözü korsan bir bull terrier vardı. Polis George kaldırıma enteresan bir gümlemeyle çarptığında, kendini korumak için can havliyle sol kolunu savurdu.

Çok geçti. Eline gelen tek şey büyük bir kemikti. George, ne yaptığını pek de fark etmeden sol elini kafasına doğru kaldırdı. Adı Poins olan bull terrier, polis George' un kemiğini ondan kaçıracağını düşündü (Poins'in kemiğiydi bu). Yavruyken Muswill Hill, Numara 10, Londra'da feci şekilde tacize uğramış olan Poins, savrulan bir aynasızın kemiğini aşırmasına seyirci kalamazdı. Poins şimşek gibi daldı. Dağılmış polis memurunu sağ kalçasından ısırdı ve sırt kemiğini kaptı; pardon, kemiğini geri aldı yani. Sonra, malına sahip çıkmış olmanın şevkiyle, köpek Poins kemiğiyle yalnız kalabilmek adına balık karavanına sıçradı. Morina balığı filetolarının arasında kirli beyaz bir bull terrier manzarasıyla karşılaşan satıcı dehşetle bağırmaya başladı. Poins hiddetle hırladı ve öteye çekilerek pis kıçını bir ıstakoz tablasına rahatça yerleştirdi. Poins'in sahibi olduğu anlaşılan kırk altı yaşındaki, gözü yamalı kadın -gerçi herkes kardeş olduklarını düşünmüştü- terrier'ini korumak için ileri atıldı.



"Güle güle Trevor. Merhaba kaos."

Az önce polis memuru George'un üstüne bastığı, aslında kendisine ait olan yedi muzu fark edemedi. Ne hata. Tepetaklak oldu mu? Oldu gerçekten. Ve uçtu -hayır, doğru kelime bu değil-, mermer bir tabakadan seken (sekmek tek doğru kelime) kurşun gibi sekti ve artık balık vagonunun altındaydı. Fiyuv! Katırt! Bileğinin, ejderha ağzında parçalanan piskopos asası gibi çatırdadığı oradaki herkes tarafından duyuldu. Tertemiz bir ses. Bilmem anlatabildim mi?

Genç Robert Caligari tüm bu arbedeyi küçük suratında geniş bir gülümsemeyle izledi. Hemen arkasından sol elinde boş bir lazımlıkla Nerys oturma odasına daldı. Trevor'un nerede olduğunu öğrenmeyi talep ediyordu. Robert pencerenin dışındaki manzarayı gösterdi. "Tutuklandı," dedi. "Bak, polis aldı onu." O arada polis doğrulmuş, başka bir polis arabasıyla birlikte ambulans da gelmişti. Sarsılmış aynasız George, elinde küçük teneke domuzla tüm arbedenin nasıl başladığını açıklamaya çalışıyordu.

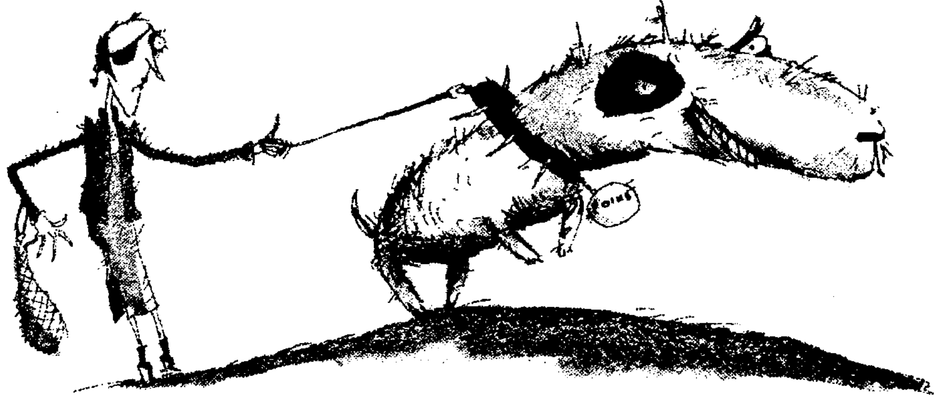
Olay yerine yeni gelen komiser yardımcısı, "Ama domuzlar uçamaz," dedi hantalca. John Thaw[7] hayranıydı ve her şeyi ağır ağır, sanki Delphi kahini gibi bir tutam gizem katarak söylerdi.



"Bir domuz tarafından öpüldükten sonra çıldırmış aynasız."

"Ama işte bu küçük zibidi uçtu." diye feryat etti George. "Adımın Arthur olduğu kadar doğru bu." Komiser yardımcısı, George'un adının Arthur olmadığını gayet iyi bildiğinden, durumu hemen anladı. Meslektaşı ya bir halt karıştırıyor ya da beyin sarsıntısı geçiriyordu. Ya da stres altındaki polislerde çok yaygın olduğu üzere, aklını oynatmıştı. Zaten bu yüzden, işler ters gittiğinde o kadar çabuk emekli oluyorlardı.

Yoldan geçen masum küçük bir grup ise neşeyle yürüyor ve gülmekten kramp girmiş ayaklarını gevşetmek için yere vuruyorlardı. İzleyicilerin arasında, artık cesaretini kaybetmiş, bakıma muhtaç eski bir ksilofon[8] çalıcısı aniden iyileşti ve güven tazeleyerek neşeyle eski enstrümanını çalar gibi yapmaya başladı. Aynasızlar çıldırmıştı. Bunamış bir İngiliz aynasızının delirdiğini görmekten daha zevkli çok az şey vardır hayatta ve hepimiz biliyoruz ki polisler birilerini gülerken görmeyi sevmezler. Aslında çok iyi bilindiği üzere, polisler de doktorlar da zevk düşmanıdırlar. Bütün bu manzara Robert'ı oldukça memnun etmişti. İnsanları güldürmek için bu kadarı yeterliyse, domuzları daha sık tekmelemeliydi.



"Bull terrier Poins ve sahibesi."

Bu böyle yıllarca sürdü. Robert karşısına çıkan hiçbir domuzu tekmelemeden edemedi. Bir keresinde, bir tarım fuarında ödüllü domuzların elemeden geçtiği alana fırlayıp, bin sekiz yüz şaşkın izleyicinin önünde, bir Essex Siyah Ayak'ı, yani bütün İngiltere'nin son büyük şampiyon domuzunu tekmeledi. Pastırma ile kafayı bozmuş kalabalık kendisini öyle bir yuhalamıştı ki, Robert'ın bile biraz gözü korkmuştu. Uzun süre domuz tekmelemedi.

Ama birkaç yıl sonra, bir gün annesiyle, adı "Tod Slaughter, Kasap ve Besici" olan kasap dükkanının yanından geçerken, Robert bir hanımefendinin haftasonu yemeği için on üç adet domuz pirzolası aldığını fark etti. Yakınlardaki bir sosyal konutta yalnız yaşayan, cüsseli bir kadındı. Bir kocası vardı ama karısı domuz pirzolası yiyip genişledikçe adam evi terk etmek ve köyde kendisine bir oda bulmak zorunda kalmıştı. Hala karısından oldukça hoşlanıyordu ve karısını pencerede onunla konuşurken görülebilirdi; zira içeride onun için yer yoktu.

Neyse, şapel büyüklüğündeki bu zavallı kadın Robert ve annesinin yanından geçerken, "İyi günler, Mrs. Caligari," dedi ve çocuğa dönerek, "Robert bugün nasıl?" diye ekledi. Cevap, Robert'ın kadını domuz pirzolasından tekmelemesiyle geldi.

Robert'ın annesi öyle utanmıştı ki ne yapacağını bilemedi. En sonunda doktorlarına Robert'ın domuz veya domuz eti -artık hangisi etraftaysa- tekmeleme tutkusunu anlattı.



"Karides tepsisindeki Poins.”

Britanya Festivali'nden beri domuz şiş görmeyen ve vejeteryan olan Dr. Porter da şaşkındı. "Belki büyüyünce geçer." dedi. Ve bu tutku, aniden, başladığı gibi bitti.

Şöyle oldu. Bir gün Robert, The Glade adlı bir kafedeydi. Kendisine Lion Bar çikolatası alıyordu ki birden kafenin köşesindeki dikkat çekmeyen bir masada, tabağın içinde kendi başına oturan domuz pastırmalı bir sandviç gördü. Sahibi yok gibiydi. Robert sandviçin istenmediğini farz etti; öksüz bir sandviçti adeta. Robert Caligari öksüz sandviçlere merhamet göstermezdi. Aniden masum sandviçi kafenin dışına, dışarıdaki büyük geniş dünyaya tekmelemek istedi. Ama sandviç öksüz değildi. Sandviçin sahibi olan ve aynı zamanda onu çok da seven adam, o esnada ikinci fincan çayını almaktaydı. Ve Robert'ın domuz pastırmalı sandviçini kaçırışını, ardından da kapıya doğru koşarak yarım vole girişimini görünce, kendini kaybedip çok öfkelendi işte. Robert, sandviçin kafenin karşısındaki mezarlık duvarına doğru yelken açışını izlerken, matem tutan bir filden çıkmış gibi görünen korkunç bir kükreme duydu. Aynı anda, ense kökünden ve kotunun kıçından yakalandığını hissetti. Ve yıllar önce domuz Trevor'a olduğu gibi, Robert da saldırıya uğramış sandviçle nerdeyse aynı yörüngede, kilise duvarına uçtu. Kendisini kaynar bir gölete dalmış gibi hissettiren ısırgan otlarının ortasına kafaüstü düşmüştü.



"High street ahalisi facianın tadını çıkarırken."

Düştüğü yer, Cheesemans adını taşıyan ve insana mümkün değilmiş gibi gelse de, adı geçen şu Cheesemans'in bütün bu ısırgan otlarının içinde ebedi istirahatine yattığını söyleyen bakımsız bir mezardı. Mr. Cheesemans'in mezar taşı Robert'ın medulla oblongata'sına -ya da beynin sağ bölümüne her ne deniyorsa ona- şöyle bir çarptı ve bak sen su işe ki, sandviç haydutu, domuz pastırmasına yönelik taciz tutkusundan bir anda kurtuldu. Hayat ne garip, değil mi?

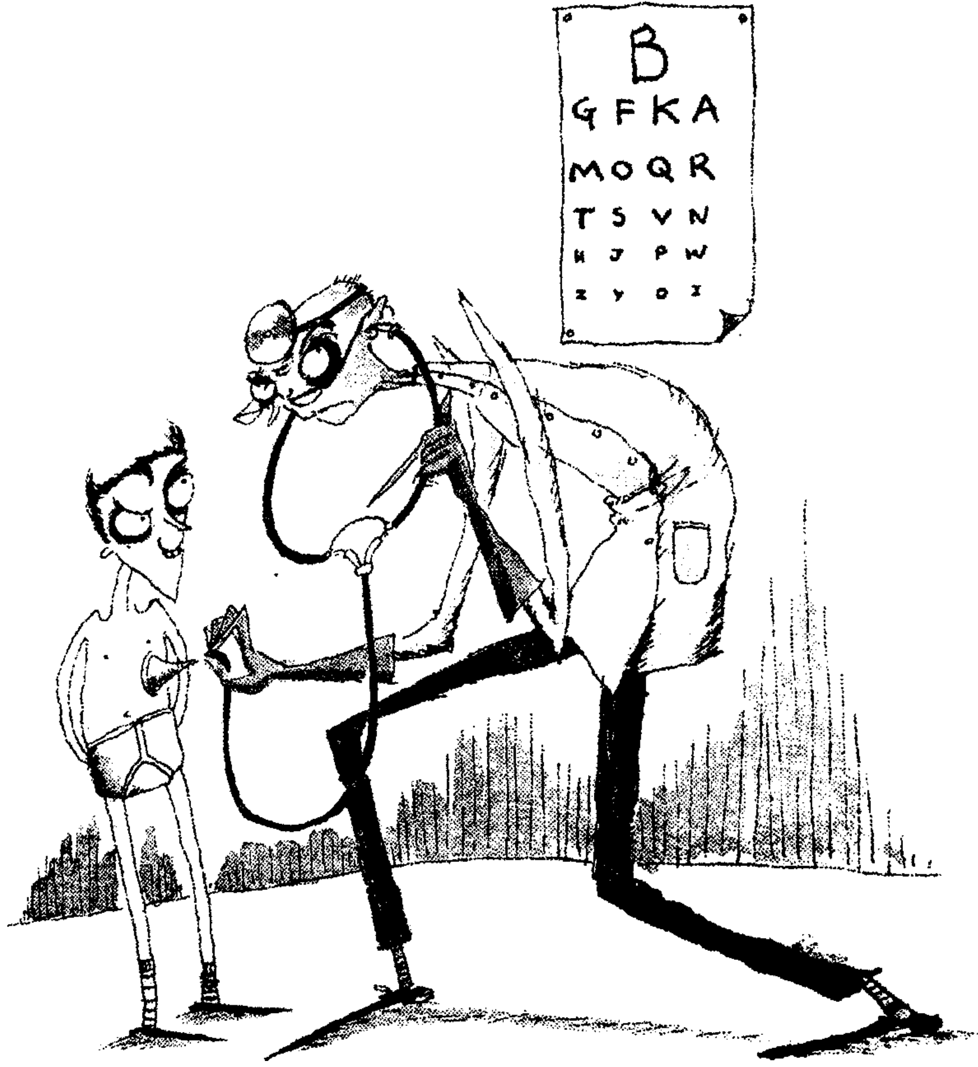
Bu küçük deneyimin ardından, ne zaman bir domuz veya domuz döşü görse yüzü kıpkırmızı olurdu ve herkes de buna gülerdi. Ama Robert iyileşmişti. Ve bir daha asla domuz tekmelemedi. Robert'ın hoşuna gitmeyen nokta kendisine gülünmüş olmasıydı. Kimse kendisine gülünmesinden hoşlanmazdı ve Robert bundan en az hoşlanacak olanlardandı. İnsanlar çalınmış domuz pastırması sandviçinden bahsedip güldüğünde -ki sıklıkla yapıyorlardı bunu- hiçbir şey söylemedi. Ama içten içe köpürdü ve acısını nasıl çıkaracağını düşündü. İşte tam da bu sırada anladı ki insanlardan aslında hiç de hoşlanmıyordu.

Günün birinde bir dergide, bir köpekbalığının linç edilmesi ile ilgili bir yazı okudu. "Köpekbalığı yüzücüyü öldürdü," bir gazetede pek de sıradışı bir başlık değildir ama "Yüzücüler köpekbalığını linç etti," Robert'ın gerçekten dikkatini çekmişti.



"Robert bir kadını domuz
pirzolasından tekmelerken."

Bu zararsız köpekbalığının katli Güney Afrika'da bir yerlerde olmuş ve olayın iki gün öncesinde, çok yakışıklı bir cankurtaran ortadan kaybolmuştu. Oldukça popüler bir gençti. Aslında henüz kimsenin hayatını kurtarmamıştı ama iyi gözüküyordu ve insanlar onun fotoğrafını çekip duruyordu. Her neyse, ortadan yok oldu ve herkes Pedro Mamiya'nın yokluğundan bir köpekbalığını sorumlu tuttu. Yüzücüler bronzlaştıkça hiddetlendiler ve sevgili Pedro hakkında sonu gelmez konuşmalar yaptılar. Sırası gelmişken söyleyelim; Pedro kıyıda balıkçıydı. Birdenbire suyun kenarından bir feryat yükseldi: "Büyük beyaz köpekbalığı!" Herkes oraya doğru atıldı. Denizin sığ bir noktasında, oldukça çaresiz, büyük, beyaz bir köpekbalığı bocalamaktaydı. On dört ayak uzunluğunda, neredeyse bir ton çeken bu yaratığın sığ suda korkuyla çırpındığını görmek hazin bir manzaraydı. "Pedro'yu hatırlayın!" diye devam etti feryatlar. Bu isimle birlikte tatilcilerin kalbindeki tüm merhamet uçtu gitti. Kadınlar zavallı yaratığa el çantalarıyla vururken, sarhoş bir hödük de köpekbalığının gözüne işeyip, "Al bakalım, al işte!" diye bağırıyordu. Bir yerlerden, muhtemelen Pedro'nun küçük ağaç kulübesinden elde ettikleri malzemelerle bir sürü demir çubuk ve pala yaptılar. Büyük beyazın koruma altında bir tür olmasının hiçbir önemi yoktu. Güneşlenenlerin saldırısı o kadar vahşet doluydu ki, köpekbalığının tüm bedeni parçalara ayrılmıştı.

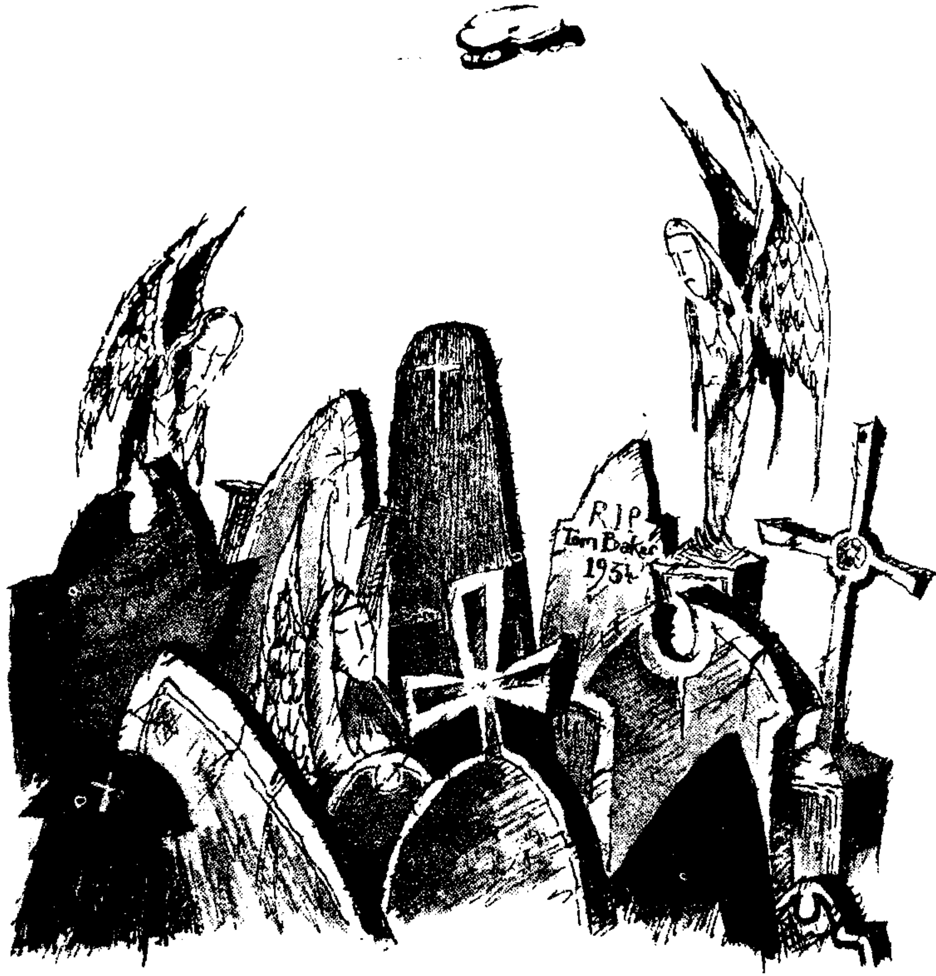


"Dr. Porter, Robert'ın kalbini bulmaya çalışıyor "

Etrafta köpekbalığı parçaları ile kaçışan insanlar görülüyordu. Amerika'nın belli bölümlerinde köpekbalığı çenesi binlerce dolar ederdi. Zamanında balıkçı Pedro'yla çıkmış mecnun kızlardan biri, Pedro'nun orada hala canlı olabileceği umuduyla, köpekbalığının midesini bilfiil açtı. Ne de olsa, yunus da bir balinanın karnında oldukça uzun bir zaman yaşamıştı. Ona köpekbalığının bambaşka bir şey olduğunu anlatmaya çalışmak boşa nefes harcamak demekti. Neyse, Pedro'dan hiç iz yoktu. Hayvanın midesinde "R.M., *The Mirror,* Fleet Sokağı" yazılı, Rolex marka bir saat vardı ki bu da büyük beyazın görevini başka bir yerde yerine getirdiğini gösteriyordu. Pedroseverler yanlış köpekbalığını öldürmüşlerdi.

Masum olanın bu şekilde katledilmesi Robert için, insanların ne kadar korkunç olabileceğinin bir teyidiydi. Ve onlardan nefret etti. Susamurları, köpekbalıkları ve erminlerle, zehirli yılanlar ve farelerle, hamamböcekleri ve örümceklerle kader birliği yapmaya karar verdi. İnsanların nefretle yok etmek istediği yaratıkları Robert sevecekti. Nefret edileni sevecek ve insanlardan nefret edecekti. İnsanlardan nefret etmesine rağmen bu nefretini saklamanın harika bir yolunu da buldu.

Karşılaştığı herkese çok iyi davranmaya karar verdi. Böyle yaptıkça kimse onun stratejisini anlayamadı. Öyle iyiydi ki. Okulda vasatın üstündeydi; böylece gruplarında sözü geçen ve akıllı saydıkları herkesten nefret eden kaba delikanlılar için bir tehdit oluşturmuyordu.



"Ölümcül domuz pastırmalı sandviç ebedi istirahatgahına yol alırken."

Bu, bir sürü okulda da böyledir. Birçok akıllı çocuk öyle değilmiş gibi davranmak zorundadır; yoksa mankafalar tarafından sıkıştırılabilirler. Okullarla ilgili garip bir durum bu; size hayatla nasıl başedeceğinizi öğretmekle yükümlüler ama sizi mankafa zorbalardan koruyamıyorlar.

Robert okulda ve trende karşılaştığı tüm kızlara karşı nazikti. Hatta Nerys'i, kendisinden hoşlandığına dair ikna etmeyi bile başarmıştı. O yokken en sevdiği ayakkabılarını cilalardı ki kız kardeşi geri döndüğünde memnun olacak ve Robert'ın iyi bir kardeş olduğunu düşünecekti. Ama Robert'ın her sabah mısır gevreğine tükürdüğünü bilseydi, daha farklı düşünebilirdi. Mrs. Caligari'nin süpermarketten bir şeye ihtiyacı olduğunda, Robert hemen gidip almayı teklif ederdi. Ve yavaş yavaş insanlar domuz-tekmeleme günlerini unutup, sadece Robert'ın nasıl da iyi bir delikanlı olduğunu düşündüler. Onun için müthiş bir başarıydı. Her ne kadar insanlar Robert'ın küçük tuhaflıklarını unutsalar da, Robert insanlara olan nefretini asla unutmadı. Gülümsemelerinin ardında minyatür Üçüncü Richard'ın korkunç düşünceleri hüküm sürüyordu. "Gülümseyebilirim ve gülümserken cinayet işleyebilirim." Bu, tüm Shakespeare alıntıları içinde Robert'ın favorisiydi.



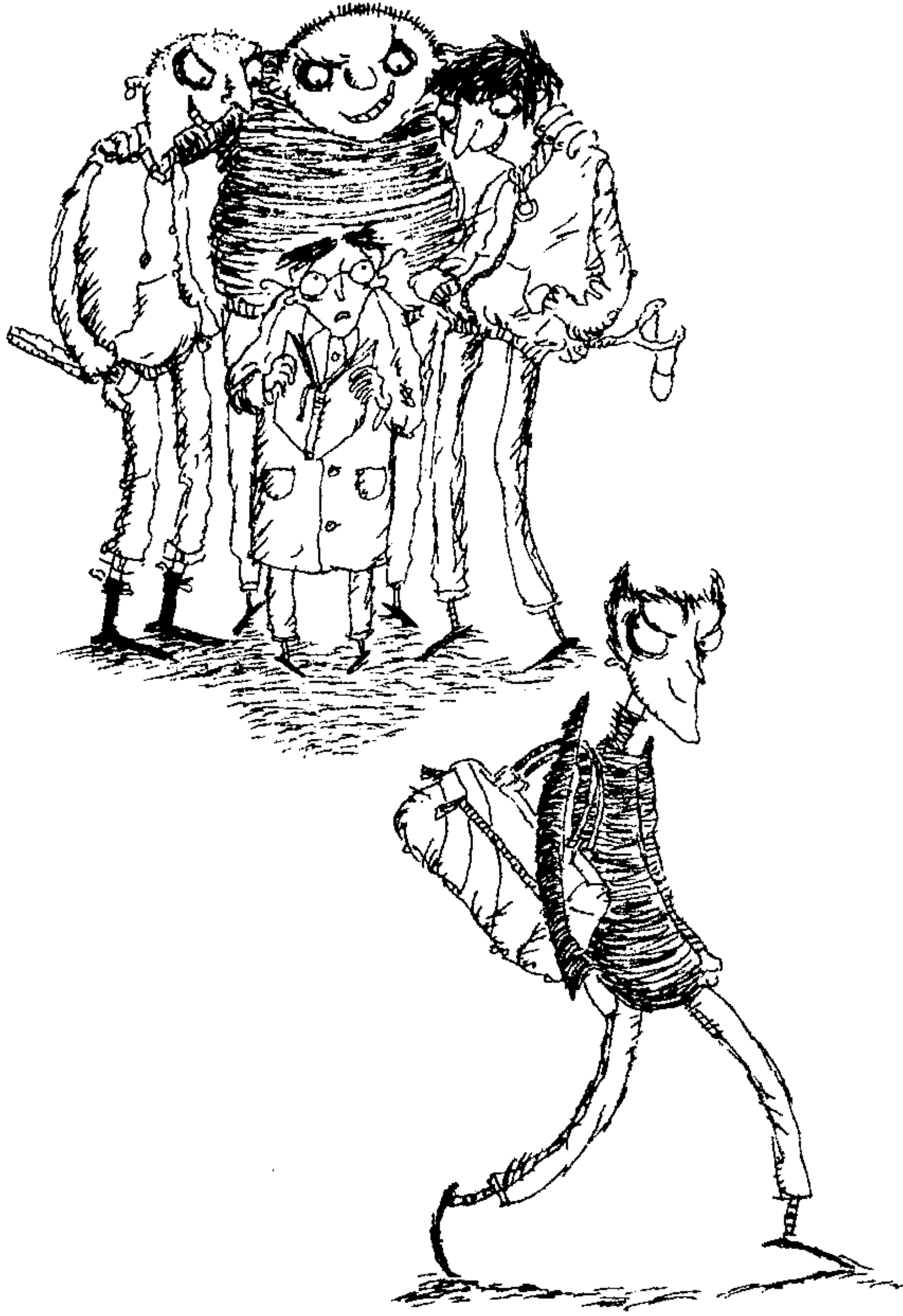
"Köpekbalığına saldırı.”

Köyde yaşayan müzmin, kör bir bekar vardı. Zamanında, George ve Dragon'da Transilvanyalı Boris ile birlikte cribbage[9] oynamış olan, yeterince iyi, yaşlı bir adamdı. Emekli bir mezbahacıydı. Uzmanlık alanı süt kuzuları ve domuz yavrularıydı ama uzun kariyerinde 139 bin buzağı öldürmüşlüğü de vardı. Buna rağmen evde bir sineği bile incitemezdi. Herkes onu severdi. Bu yaşlı adamın adı Frank Grice idi. Öyle sevilirdi ki sıcak yaz akşamlarında tatarcıklar bile onu rahatsız etmezdi. Yaşlı Frank'e herhangi bir zarar vermek isteyebilecek şey, gerçekten ender görülen bir yaratık olmalıydı. Ve Robert Caligari çok ender bir yaratıktı. Bir cumartesi sabahı yaşlı Frank Grice, Red Lion'ın hemen dışından, Saxon Warrior'a doğru -Lenham'daki eczanenin adıydı bu- geçmeyi beklerken, Robert domuzların, kuzuların ve buzağıların intikamını alabileceğini fark etti. Ana meydanın kapalı olduğu birkaç yıldır gerçekten işlek bir kavşaktı. Yerliler bu köşeye Piccadilly Circus adını vermişlerdi. Dört yönden trafik akıyordu buraya. Saxon Warrior'dan çiçekçiye, fırından park yerine ya da Red Lion'dan postahaneye gitmeye çalışan insanlar hayatlarını kollamalıydı. Öyle tehlikeliydi ki bazen hava ambulansı üstte bekler dururdu. Köşeyi dönmek isteyen birisi, yerel nakliyecilerin kamyonları, korsan yük arabaları ve bisikletçilerle aşık atmak durumundaydı. Ustalık istiyordu.



"Kasaplar cesetle kaçarken."

Frank Grice trafikten korkmazdı. Ona karşıdan karşıya geçerken eşlik edecek birileri daima olurdu. Robert, yaşlı adamın trafiğin güvenli olduğunu söyleyecek birilerini beklediğini gördü. Yaşlı adam, nefesinden de tahmin edileceği gibi, birkaç bardak içki içmişti. "Nihai Seçim" en favori içkisiydi. Frank bilmiyordu ama az önce nihai "Nihai Seçimlini içmişti. High Sokağı tarafından bir kamyon fazlasıyla hızlı bir şekilde iniyordu. Fırının dışına kötü şekilde park etmiş birinin korna sesi insanların dikkatini biraz dağıtmıştı. Bu tam da Robert'ın ihtiyacı olan andı. Oldukça hayret verici bir neşeyle, yumuşak ama net bir şekilde, "Yol açık, Mr. Grice," dedi yaşlı adama. Grice, Robert'e nezaketi için teşekkür ederken son kez gülümsedi, hatta zahmeti karşılığında ona bir pound bile verdi. Ve kırk tonluk kükreyen TIR'ın önüne atladı. Sürücü elinden geleni yapmaya çalışıp acil durum düğmesine sarılırken frenlerden acı bir çığlık koptu. İnsanlar bağrışıp kaçıştılar. Robert kamyonun altına baktığında, büyük bir zevkle yaşlı adamın işinin bittiğini düşündü. Rahatlama ve coşkunluk gözyaşları arasında, sanat galerisini işleten zayıf adama "İyi olacak mı, Mr. Goode?" diye sordu. Aynı zamanda tanınmış amatör bir halterci olan Mr. Goode kamyonun altına baktığı anda bayıldı.



"Okulun kabadayıları Robert'ın ne dolaplar çevirdiğini bilmezken."

Robert adamın yere çarpmasını engelledi ve insanlar çocuğun bu atikliği karşısında çok duygulandı. Görmedikleri şey, Robert'ın baygın halde mazgalın üzerinde yatan Mr. Goode'nin cüzdanını aşırmayı başarmasıydı.

Takip eden perşembe günü Robert, St. Mary Kilisesi'nde Mr. Grice'ın cenazesine katıldı. Hatta annesinin cüzdanından, Nerys'in domuzundan ve Mr. Goode'nin cebinden yürüttüğü paralarla bir demet çiçek bile aldı. Çiçekleri gayet saygılı bir şekilde mezara bıraktı ve boynunu büktü. İnsanlar Robert'dan gelen bu derin saygıyı fark ettiler ve gözlerinde yaşlarla onaylayarak başlarını salladılar.

Mr. Grice'ın ölümü, Robert'ı zevkten bayılacak hale getirmişti. Öyle zevkler vardır ki sizi nefessiz bırakabilir. Robert işitme duyusunun eskiye nazaran keskinleştiğini fark etti. Bir akşam Nerys kereviz sapını kemirirken, TV'nin sesi oldukça yüksek olmasına rağmen, Robert onu çok net bir şekilde duyabilmişti. Yan tarafta yaşayan Mr. Whiteside'ı da kereviz sapı yerken duyabileceğini düşündü.

"Kereviz sapını çok seviyorum," diye mırıldandı Nerys altıncısını devirirken.

"Anlaşılan Mr. Whiteside da öyle," diye söylendi Robert.

"Mr. Whiteside mı?" diye sordu Nerys. "Mr. White-side'ın kereviz sapını sevdiğini nereden biliyorsun?"



"Genç Robert Nerys'in mısır gevreğine tükürüyor."

"Çünkü onu duyabiliyorum," dedi Robert. "O da altıncı sapında... Ama şimdi durdu. Hayır, yeniden başladı." Robert başını dikkatli bir ardıç kuşu gibi dikti. Şimdi turplara geçti," dedi. "Üzerlerine tuz serpti." Bu son ayrıntı Nerys'i güldürdü, o sırada yamru yumru alt dudağında kalmış bir parçacık kerevizi de silip süpürdü.

Robert bir gün evde yalnız kalmış bulundu. Annesi, Nerys'i doktora götürmüştü. Kız iyi hissetmiyordu ve annesi biraz endişelenmişti. Robert'ın son birkaç gündür Nerys'in yulaf ezmesine küçük miktarlarda yabani ot zehiri koyduğunu bilse daha da endişelenebilirdi. Yani çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük ama budala Nerys'in çıplak midesinde belli ki etkili olacak kadar miktarlardan bahsediyorum. Robert kız kardeşini fazla sevmiyordu ve yabani ot zehirinin Nerys'e birazcık karın ağrısına mal olmasından oldukça hoşnuttu. Her zaman işe yaramaz olduğunu düşünmüştü ve zehirlenmesi meşruydu.

Her neyse işte, Robert evde yalnızdı ve yerel gazetedeki küçük ilanları okuyordu ki gözü aşağıdaki satırlara kaydı:



'Sıran geldi, Mr. Grice" diye düşünürken."

ARANIYOR

Tarantula, bilardo sopası ile değiştirilecektir, örümcek -ismi Bluebottle- mükemmel durumdadır ve iyi bakılmıştır. Bilardo sopasına da aynı şekilde davranılmış olması gerekmektedir. Örümcek nazik davranılırsa çok sevecen olabilir. Sineklere tapar, yani pis bir ev tercih sebebidir ama zorunlu da değildir.

Bilardo sopasıyla birlikte şahsen başvuru için: Martyn, The Old Temperance Hail, Meeting House Lane, 13a, Tovil, Kent, Maidstone yakınları. Ya da 0962 734 659'u arayın. Pazarlığın başarıyla sonuçlanması için takas sırasında bir tanık bulunacaktır.

Bu küçük ilan Robert'ın ilgisini çekti. Belki adam tarantulasından bıkmıştı; onu bilardo sopası dışında başka bir şeyle takasa gitmeye ikna edilebilirdi.

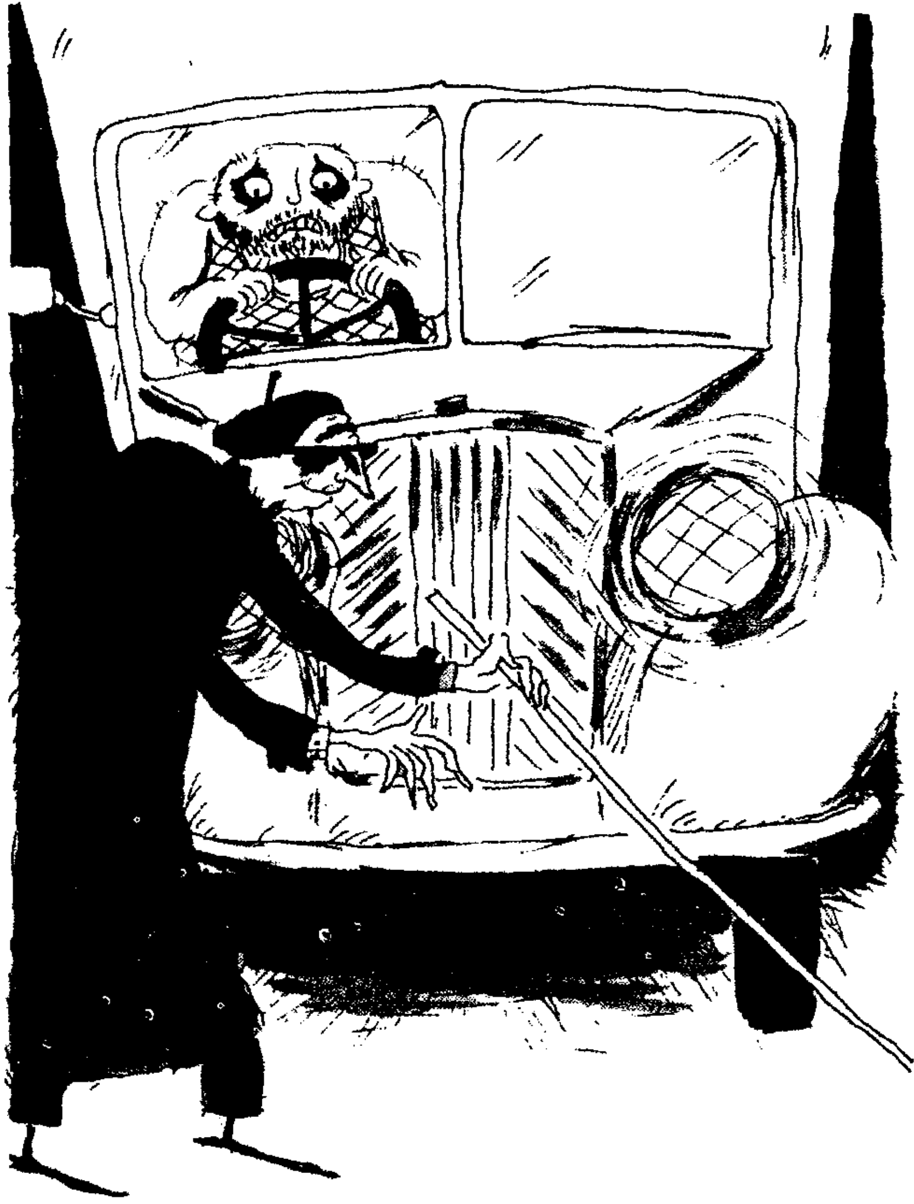
Old Temperance Hall'daki Martyn'i aramaya ve Bluebottle hakkında birkaç soru sormaya karar verdi. Belki onu tehlikeli bir yerde buluşmaya bile ikna edebilirdi. Martyn için tehlikeli yani.

"Merhaba, Martyn'le görüşüyorsunuz, nasıl yardımcı olabilirim?" Martyn'in sesi battaniyenin altındaymış ve telefon da yan odadaymış gibi geliyordu.

"Az önce gazetede ilanınızı gördüm ve düşündüm de belki..."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi battaniyenin altından gelen ses.

Battaniye mi? Belki de canlı canlı gömülmüştü ve yerin iki metre altından konuşuyordu. "Küçük Bluebottle ile ilgili konuşmak istemiştim," diye bağırdı Robert telefonun ucundan.



"Bay Grice cennet yolunda."

"Hatlar çok kötü," diye boğuk bir gürleme geldi The Old Temperance Hall'dan. "Sizi çok iyi duyamıyorum. İş ve işçi bulma kurumundan mısınız?"

Robert, annesi ve kız kardeşinin gelip gelmediğini görmek için pencereden dışarı baktı. Hayır. Temizdi. Aniden ses emici Martyn'i sevmedi. "Hayır, Azrail'in sesiyim," dedi Robert.

Martyn aniden ilgilenmişti. The Old Temperance Hall'un oralarda pek bir kargaşa vardı. Martyn belli ki ya kendini çarşafından kazıyordu ya da mezarından tırmanışa geçmişti. "Azrail mi dedin?" diye çıktı Martyn'in yeni sesi. "Bu bir şaka falan mı?"

"Şaka değil," dedi Robert sakince. "Ben Azrail'in sesiyim. İnsanları arayıp sıralarının geldiğini hatırlatmak benim işim." Robert, Bert amcasının fotoğrafının üzerindeki saate bir bakış attı. "Saat on bir buçuğu yirmi saniye geçiyor. Tam olarak üç saat içinde ölmüş olacaksın."

Hatta çok ilginç bir sessizlik oldu. Soluk sesi bile gelmiyordu. Robert, aldığı haberin şokuyla Martyn'in şimdiden ölüp ölmediğini merak etti. Martyn'in, üç saat içinde öleceği haberiyle ilgilenmiyor gözükmesi Robert'ı biraz huylandırmıştı. "Hala hattayken detayları öğrenmek ister misin?" diye sordu. Sessizlik. "Alo?" diye seslendi. "Hala orada mısın?"

Birkaç saniye daha geçti ve Martyn, "O zaman senle beraber iki kişi ederiz, değil mi? The Old Temperance Hall'a gelmek ister misin böylece birlikte ölebilirdik?" dedi.



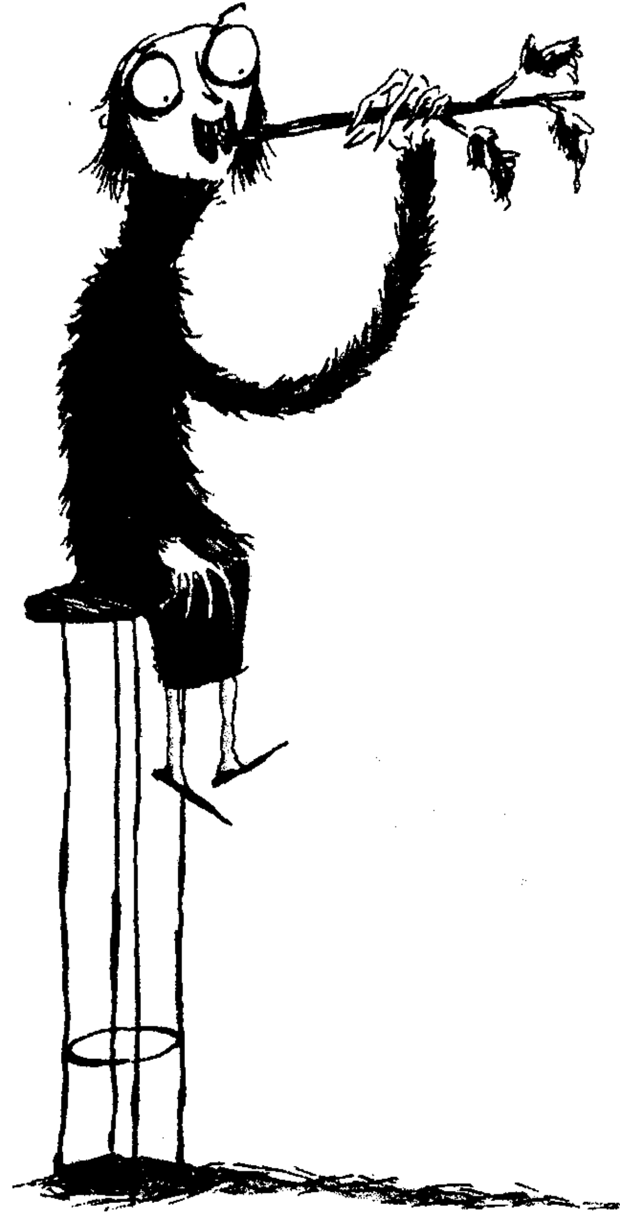
"Robert riyakarı oynarken."

"Kimse bilmeyecek ya da kimsenin umrunda olmayacak." diye ekledi. "Burada yapayalnızım. Birlikte ölecek bir dost fena olmazdı."

Sonra da kıkırdadı. Robert ahizeyi yavaşça yerine koydu. Birkaç dakika olduğu yerde oturduktan sonra kalktı, kendine bir fincan çay yaptı. Hafifçe titredi. The Old Temperance Hall'daki Martyn'e yaptığı şaka şimdi aptalca görünüyordu. Ve Martyn'in kıkırdaması da içine birini incitecek bir şeyler yapma arzusu salmıştı.

Çaydanlık kaynamaya başlarken Robert üstüne deri ceketini geçiriverdi. Sonra çayını hazırlayıp iki kaşık şeker ekledi. Ve fincanını kaldırdığı anda evin dışından sesler gelmeye başladı. Annesi ve Nerys yaklaşıyordu. Çayı dikkatli bir şekilde çatal-kaşık çekmecesine döktü ve sessizce arka kapıdan çıktı. Yapması gereken bir şey vardı.

Evine sekiz yüz metre kadar mesafede M20 otoyolu, otoyol köprüsünden üç yüz metre ileride de Robert'ın gizli mekanı vardı. 1987'deki şiddetli fırtınalar, otoyolun üst kesimlerindeki yüzlerce ağacı uçurmuş ama bazıları aldıkları ağır hasara rağmen hayata tutunmuştu. Robert'ın gizli mekanı bir meşe ağacıydı. Tepesi güçlü bir rüzgarla kopup gitmişti ama yaşlı ağaç her nasılsa ayaktaydı.

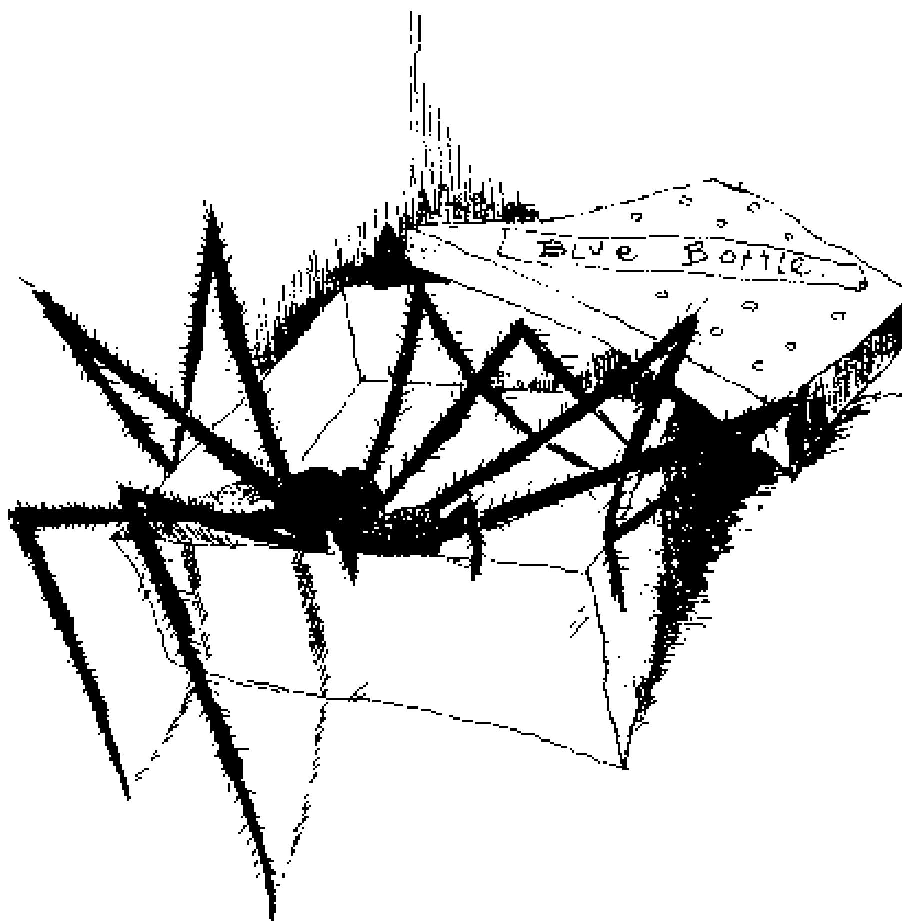


"Nerys kereviz sapı yerken."

Robert'ın zamanını geçirmeyi sevdiği ve dünyaya olan nefretini besleyip büyüttüğü yer işte bu parçalanmış ağaçtı. Tüm eşyası eski birkaç battaniye, birkaç James Herbert[10] romanı, bir miktar teneke Coca Cola ve yayıydı. Ayrıca Irak'ın acımasız diktatörü Saddam Hüseyin'in büyük boy renkli bir posteri vardı ki kendisi Robert'ın idolüydü.

Ağacına oturup, biraz rahatlamak için radyosunu açtı. Gözleri kapalıydı; kalbi çarparken ileri geri sallanmaya başladı. Kendine ne yapması gerektiğini soruyor ama cevap gelmiyordu. Kulağına fısıldanan hiçbir talimat yoktu. Bu komut yokluğu Robert'ı fena halde tedirgin etmişti. Bir süre sonra kalktı, okunu, yayını ve uçurtmasını aldı, radyoyu açık bırakarak ağacından sürünerek çıktı ve otoyolun güney tarafının yüksek yakasına doğru yürümeye başladı. Uçurtma, ölümcül yayını, yanından geçebilecek herhangi birinin bakışlarından kolaylıkla saklayabilecek genişlikteydi.

Set boyunca yürürken, içindeki sesin ona ne yapacağını söylemesini bekledi. Ama çoğu zaman ne yapılması gerektiğini söyleyen o gizemli ses bu sabah Robert'ın beynine talimatlar aktarmıyordu. Asla itaatsizlik gösteremeyeceği o ses kafasında değildi.



"Blubottle, sevecen tarantula."

Ağacından birkaç yüz metre ileride aniden kendini hasta hissetti. Ağzı sıvı asitle dolmuştu. Midesinin sakinleşmesini beklerken, asidi tükürmeye zorlandı. Robert hasta olmaya oldukça alışkındı. Bununla iyi başederdi ve kustuğunda bunu muntazam bir şekilde yapardı. Durdu ve kustu. Anında daha iyi hissetti; artık daha kolay ve derin nefes alabiliyordu.

Birkaç metre yürüdükten sonra bir ağaç kütüğüne oturdu ve etrafa bakmaya başladı. Otoyol oldukça işlek durumdaydı. Hız şeridinde diğer araçları sollayan bir kamyon gördüğünde, bunun büyük araçlar için yasak olduğunu hatırladı. Tuhaf olan, iş insanların araçlarını nasıl kullandığına gelince, Robert'ın oldukça kuralcı olmasıydı. Pazar günleri Wyn halayı görmek için arabaya atlayıp maaile Folkestone'a giderlerken, yanlarından geçen tüm sürücülerin sürüş tekniğiyle ilgili bitmek bilmez yorumlar geçerdi. "Neden çeneni kapayıp bize biraz olsun huzur vermiyorsun, Robert?" derdi babası. "Evet, neden sonsuza kadar çeneni kapatmıyorsun?" diye eklerdi bazen Nerys. Kız kardeşi tam da böyle şeyler söylediği zamanlarda, Robert onu zehirlemek isterdi. Hatta bazen tüm dünyayı zehirlemek isterdi.



"Robert Martyn'le tekin olmayan bir konuşma yapıyor."

Otoyol köprüsünden at üstünde bir kadın geçiyordu. Oldukça huzurlu bir manzaraydı: bir yaratık ağır ağır köprüden geçiyordu ve arkasındaki arabalarla kamyonlar atın yanından geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Bir Toyota pikap tarafından takip edilen römorklu bir traktör, at üstündeki kadını yana çekilmek zorunda bıraktı. Traktör sürücüsü at üstündeki kadını geçerken ona el salladı. Pikap da traktörü takip etti ve tam o esnada Robert'ın kafasındaki ses konuştu: "At üstündeki kadını vur!"

Robert, dışarı çıkıp sıvacıkuşu yakalamaya karar vermiş bir kedi gibi gerindi. Kadını vurma emrini aldığında, at ve binicisi köprü yolunu yarılamıştı. Ses tekrar konuştu: "Hadi devam et, yoksa çok geç olacak." Atlı kadın Childwall Park yönünde ilerliyor, yani Robert'dan uzaklaşıyordu. Aralarında otuz metre kadar mesafe vardı. Hedefi ile arasında diken üzümü çalıları bulunduğundan, saklanması zor olmadı. Yayını kaldırarak nişan aldı. Ses, "Arkasından geçir, alsın dersini," dedi. Robert sese itaat etmek istedi. Ses onunla konuştuğunda ve o da itaat ettiğinde, işte Robert'ın en mutlu hissettiği anlardı bunlar.

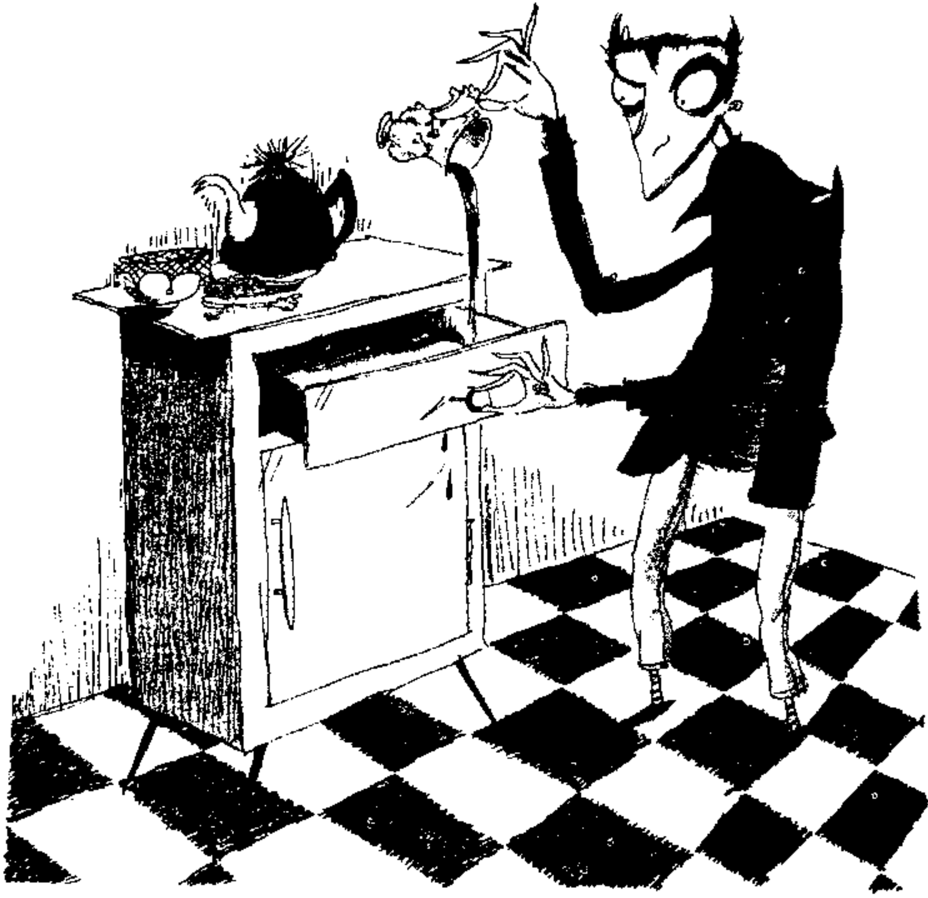
Kadının sallanan ve salınan kıçının altındaki atın sallanan kıçına doğru baktı. Kadınları daima kıçından vurmak istemişti. Yayı gerip bıraktı. Ancak yayı tam bıraktığı anda, hedefiyle aynı yönde ilerleyen bir grup bisikletçi köprüye girmiş ve Robert'ın dikkati dağılmıştı.



"Robert, Martyn den uygunsuz bir teklif aldığında."

Atın kıçının üstüne doğru yolladığı ok, hayvanın kıçının alt tarafına isabet etti. Zavallı yaratık buna çok kötü tepki verdi. Atlar bazen gayet salak oluyorlar. Patikada önünde koşan bir tavşana şaha kalkarak tepki veren bir at görmüştüm zamanında. Sadece bir tavşandı Allah aşkına! Her neyse, Sandway Köprüsü'ndeki at, oku kıçının içine kadar aldı. Ve uçmak istercesine şahlandı. Kıçındaki okla birlikte, inanılmaz bir manzaraydı. Tek boynuzlu bir karabasandı sanki. Kadın, şok geçirmekte olan zavallı yaratığı sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Bisikletçiler hiçbir şey fark etmeden, kafaları aşağıda pedal çevirerek at üstündeki kadının yanından geçtiler. Otoyol köprüsünün üzerinde olması yetmiyormuş gibi, bir de şaha kalkmış bir atın üzerinde olan kadın çok korkmuş olmalıydı. Korkması için yeterli sebebi vardı. At, kıçındaki oktan kurtulmak için yana doğru atıldı ve köprüden aşağı, güneye giden yük taşıma yoluna düştü.

Dehşet içindeki kadının çığlıkları Robert'ın neşeyle kıkırdamasına neden oldu. Zavallı atın ve dehşete kapılmış binicisinin altmış civarı yaşlıyı taşıyan bir otobüsün üzerine düşmesini büyük bir hazla izledi. At, otobüsün çatısının ve sürücüsünün üzerine düştü; sürücü o anda ölmüştü. Zavallı kadın binici otobüs kabinine indiğinde hala hayattaydı ve atına bağlıydı ama ölümden kaçışı ancak küçük bir ertelemeden ibaretti.



"Çatal çekmecesinde şekerli çay."

Otobüs, yavaş araçlar için ayrılan şeritten çıkarak önce diğer iki şeride, ardından da bariyerlere doğru kaydı. Bariyerleri aşmasıyla birlikte karşı istikametten gelen bir petrol tankeri otobüse tam kafadan girdiğinde, yaşanan patlama Robert'e yepyeni, iki dakikalık haz daha verecekti. Tanker devrildi ve her yeri volkanik bir patlamayı andıran alevler sardı. Sızan petrol otoyol boyunca bir akarsu oluşturmuştu.

Daha kırk saniye önce emeklilerin hep bir ağızdan, mutlu mesut "Cruising Down The River"[11] şarkısını söylediği gezici tiyatro otobüsüne, yani otobüsün yanmakta olan yığınına, yirmi saniye kadar sonra bir başka tanker çarptı. Ve ortalık duman ve alevler içinde kalmışken, Robert olan bitene sırtını dönüp, uçurtma ve yayını da alarak kaderine doğru yola çıktı.

Güvenli ağacındaki barınağına koşar adım dönerken, Robert'ın kalbi neşeyle çarpıyordu; kendinden geçmiş, kuş gibi hafif hissetmeye başlamış, baştan aşağı mutluluk kesilmişti. Altın madalya kazanmış gibi hissediyordu; en zirvedeydi, en iyiydi, en en iyiydi. Altın onundu, galip Robert'ın. Ağacına yaklaşırken kendisini ipi göğüslemeye hazırlanan bir atlet gibi hissetti. Parçalanmış meşesinin önünde uzanan kütük karmaşasına yaklaşırken, casusluk hikayelerinde dendiği gibi, son bir gayretle adımlarını daha da hızlandırdı.



"Robert'ın saklanma yeri."

Kalan birkaç metreyi son sürat katederken, ağaçtan gelen radyo sesini duydu ve bunun bir hata olduğunu düşündü. Kendisini ele verebilecek bir hataydı. Ama Robert'ın o an olduğu kadar mutlu olduğunuzda, gerçek zaman duygunuzu yitirirsiniz. Mutluluk zaman bilincinizi tümden karıştırır.

Papağan beyinli bir DJ'in papağan sesi, John Lennon'un ölümü hakkında her zamanki zırvalardan bahsediyordu. "John Lennon mu? Seni Lennon'dan çok daha feci sallarım," gibisinden bir düşünce geçti İntikamcı Robert'ın kafasından. Bunu dinlememeliydi. Çok büyük bir hataydı. Gençlere, mutlu oldukları zamanlarda hayatın ne kadar tehlikeli olabileceği anlatılmalı. Öyle bir ruh hali ki insan kendisini Superman gibi hissediyor ve Superman'in sonunu da hepimiz biliyoruz.

Robert bir yusufçuk kadar hızlıydı. Elbette daha ağırcanaydı ama mutluydu. Bu yüzden ağırlıkla ilgili farkı unuttu; dahası, son sürat ilerlerken onu evine taşıyan çürümüş yaşlı kütüğün ortasındaki yedi karga bokunu da göremedi. "Sıçtım!" diye düşündü yedi karga bokunun üzerinden kayıp dünyası alt üst olduğunda.

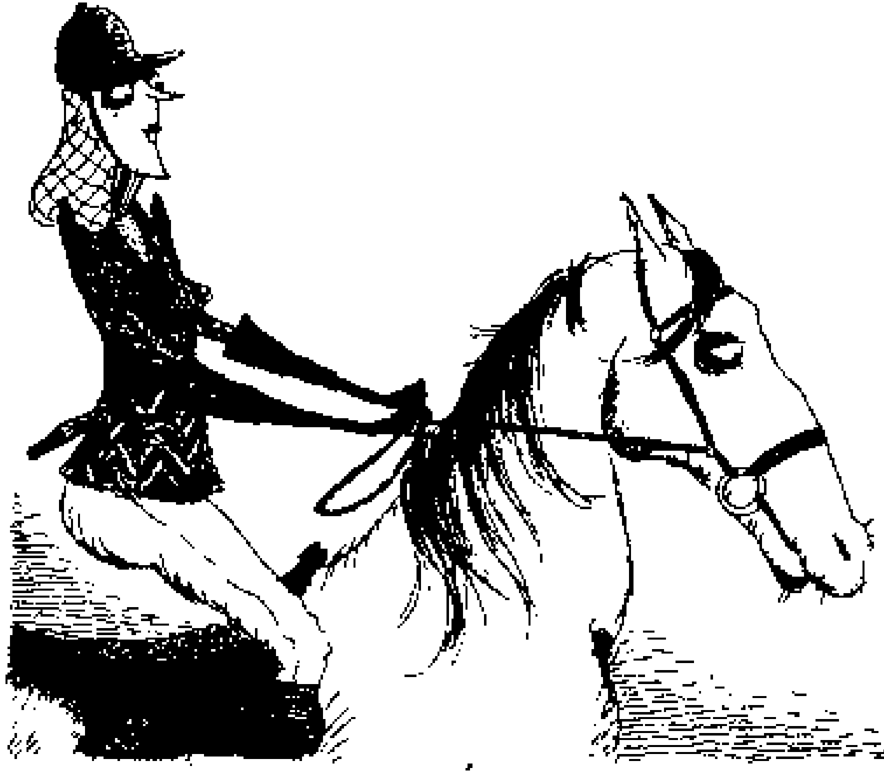
Yayını bıraktı; sanki serbest paraşütçülük veya lor peyniri hakkında berbat bir reklam izliyormuşçasına, yükseldiğinin ve alt üst olduğunun farkındaydı. Çok kısa bir an için her şey durgundu ve sonra tilki deliğine, yani gizli yerine, yani kendi mezarına kafa üstü düştü.



"Robert dolap çevirirken gülümsüyor."

1987'deki şiddetli fırtına bazı kurbanlarına çok sanatsal davranmıştı. Yaşlı meşelerin parçalanması, kadim ağaçların gövdelerinin içinde Büyük Patlama etkisi yaratmıştı. Robert'ın ağacının iç çapı bir buçuk metre, belki de biraz daha fazlaydı. Fırtına kendi mağrur şiddetiyle, yaşlı silindiri yeniden yaratmıştı. Meşe ağacının tabanında, bakmaya doyamayacağınız güzellikte ama düşmek istemeyeceğiniz dehşetengizlikte, şarapnel kadar keskin, dikitlere benzer parçalar vardı. Robert düşerken yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Tabii ki düşünmüyordu; mutluluktan teröre geçiş o kadar hızlı olmuştu ki hiçbir şey düşünemedi. Aşağı düştü. Yüzünün sol tarafındaki etin açılmasını neredeyse hissetmedi. Ya da çenesine aldığı sert darbeyi. Dört metre kadar aşağı düşerken, ellerini ve yüzünü korumak için kıvrıldı durdu. Düştüğünde sağ dirseği parçalanmıştı. Sol kolu ise dikitlerin arasına toslayarak, Robert'ın tamamen hareketsiz kalmasına neden oldu.

Çok çok kısa bir an için, mutlak bir sessizlik ve bir tür huzur yaşadı. Neşeden teröre, şoktan bu garip sessizliğe... Sırada ne var? diye düşündü Robert. Cevap korkunç bir ıstırap dalgası olarak geldi. Robert'ın şimdiye kadar çektiği tek gerçek acı insanlara olan nefretinin acısıydı ve o da zaman için de garip şekilde bir zevk halini almıştı.



"At üstünde bir kadın, ikisi de ölmeden 69 saniye önce."

Hayır, bu acı değil! Acı bir süreliğine o kadar ıstırap vericiydi ki, onu alıp götürecek diye korktu. Ama sonra yatıştı ve geriye korkunç ayrıntılar kaldı. Bir an deniz suyu yutuyor olduğunu düşündü. Meşe ağacında deniz suyu mu? Hayır. Ağzının içindeki yaradan boğazına doğru damlayan kendi kanıydı bu.

"Hayır, hayır," demek istiyordu. Ama konuşamadı. Neden? diye düşündü. Dilini kontrol etmeye ve kendi kanını yutmamak için başının duruşunu değiştirmeye çalıştığında fark etti ki dilinin bir parçası gitmişti. Düşüşün etkisiyle dili kopmuş ve sevgili meşe ağacının oyuğuna düşmüştü. Gözleri yuvalarında fır döndü ve parçalanmış dirseğine baktığında, dilinin eksik parçasının domuz ciğeri gibi ceketinin kolunda parıldadığını gördü. Dehşetli bir inilti kopardı. Bu öyle bir çaresizlik iniltisiydi ki günışığından önce çok eski bir evin tesisatından kopan feryatlara benziyordu. Tahmin etmişsinizdir.

Radyo gevezelik ediyordu. Birinin doğum günüydü. Robert hem yaralarının hem de radyoyu susturamama acizliğinin getirdiği çifte ıstırapla inledi. Nefret ettiği dış dünyayı simgeliyordu bu radyo; sıklıkla tek başına yok etmeyi düşündüğü dünyayı. O anda vücudundan başka bir acı dalgası geçti ve aniden köprüdeki zavallı at için üzüldüğünü fark etti. Robert kasten bir atı incitemezdi. Nefretinin hedefi, hayvanın üstündeki kadındı.

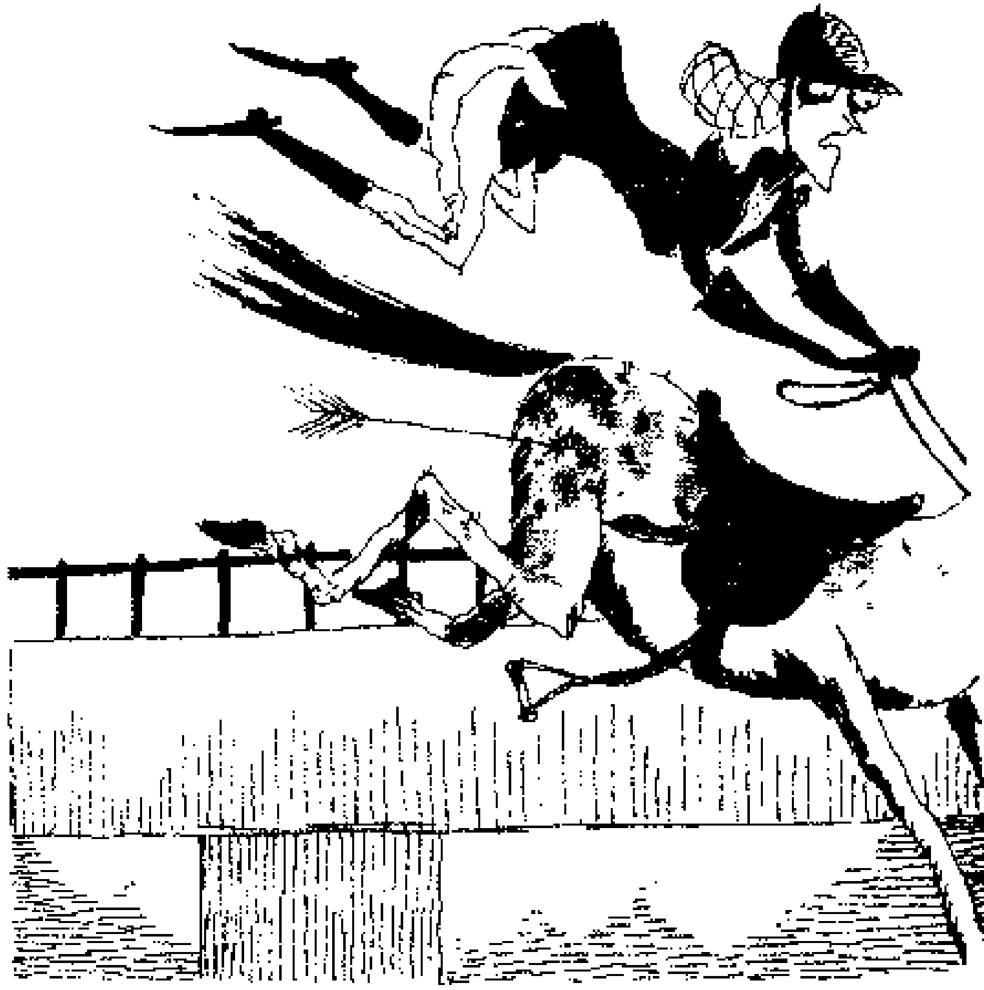


"Bir at uçacak ve bir kavim yok olacak."

Kanını yutmamaya çalışırken bir tür sisin içine sürüklendi ve talihsiz ata özür borçlu olduğunu hissetti. Tüm hayatı boyunca hiçbir şey ama hiçbir şey için üzüntü ya da pişmanlık hissetmemiş olan Robert Caligari, bir attan özür dilemek istiyordu! Ve bir süre sonra üzerine karanlık çöktü.

Bilinci tekrar yerine geldiğinde duyduğu tiz bir inilti alıklaşmasına neden oldu. Gözleri sesin kaynağını ararken etrafta fırdöndü. Ardından sesin kendinden geldiğini fark etti; çok derinlerinden. Ve lanet olasıca radyo hala konuşuyordu. Ne kadar süre için böyle bilinçsiz bir şekilde yattığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Otoyol tarihinde şimdiye kadar gerçekleşen en korkunç kaza," diyordu isterik bir şekilde radyo. "Belki de bugüne dek herhangi bir yerde olan en berbat kazadır," diye çınladı ahmak muhabirin ahmak sesi. "Görünen o ki Sandway Otoyolu Köprüsü'nden atıyla geçmekte olan bir kadın hayvanın kontrolünü yitirdi. Grip ve sinüsleri yüzünden okulundan izin alan ve kaza mahalinin yakınlarında olan bir öğretmen, atın şahlanıp soluna, yani köprünün üzerinden aşağı, Ashford yönünde akan trafiğe doğru zıpladığını görmüş. At, altmış dokuz yaşlı yolcusuyla Bearstead Krematoryumu'nun yakınlarındaki Notcutt Bitki ve Bahçe Teçhizatları Merkezi'ne doğru giden bir otobüsün üzerine düştü sürücü o an hayatını kaybetti.



"Aşağıya, aşağıya daha da aşağıya düştü masum at, ve ölüm izledi ve bekledi."

Otobüs kontrolden çıktı ve bariyerleri aşarak karşı istikamette seyretmekte olan petrol tankeriyle kafa kafaya çarpıştı. Tam yüklü olan tanker, otobüsle birlikte alev aldı ve her yeri yoğun bir duman bulutu kapladı. Grove Green'de ders veren fizik öğretmeni köprüye koşturdu. Duman o kadar yoğun, ısı o kadar şiddetliydi ki kendi başına köprüye çıkamadı. Duman, itfaiye araçlarına olduğu kadar, polise ve kazazedelere yardımcı olmak için koşturan civardaki diğer insanlara da mani oldu. Görgü tanıkları, yapabildikleri tek şeyin dehşet içinde dikilip, otoyolun tüm geçitlerini yutan petrolün yayılışını izlemek olduğunu söylüyorlar. Aylesford'daki dini bir konferansa on üç rahibi taşıyan Volkswagen marka bir minibüs ise ateş selinin en berbatına yakalandı. Ancak mucize eseri on üç vekil de araçtan çıkmayı başardı ve alevlerin içinden kaçarken görüldüler.

Oradan geçmekte olan bir traktör sürücüsü, 'Korkunçtu,' dedi. 'Ben inançlı bir insan değilim, kendimden pay biçerim hep. Ama on üç insanın *alevler* içindeki görüntüsü hoş bir manzara değildi, inanın bana. Safi Kıyamet. Annemin teyzelerinden biri rahibeydi, neden bahsettiğimi biliyorum yani.'" Radyo yayıncısı, olay yerinin yakınlarında yaşayan ve o esnada görev başında olmayan bir meslektaşlarını tespit ettiklerini haykırdı.



"Kıyamet koparken Robert sıvışıyor."

"Beni duyabiliyor musun, Cassandra?" diye bağırdı stüdyodaki sunucu.

"Evet David," diye bağrındı Cassandra. "Çok iyi duyuyorum."

"Orada durum nedir, Cassandra?" diye sordu David.

"Nasıl desem, tarif etmesi zor," oldu Cassandra'nın cevabı.

"Neden Cassandra?" diye sordu çatlak David.

"Eee, Öncelikle, çok korkunç bir duman var burada," diye soludu Cassandra.

"Sakın bana kaza alanında *sigara içilmesine* izin verildiğini söyleme," diye hayıflandı Beyin David. Kantin personeli ona bu adı takmıştı.

"Hayır David, sadece..." Bir duraklama ve bir sürü mırıltı oldu. Sonra güçlü ve coşku dolu bir şekilde geri döndü Cassandra.

"David, az önce civarda yaşayan ve bir süredir burada olanlara tanıklık eden birisinden elime bir belge ulaştı."

"Oku Cassandra, oku," diye buyurdu stüdyodaki beyin.

Cassandra martavalları bildirmeye koyuldu: "David, şimdi tanığımızdan gelen bilgiyi okuyorum. 'Maidstone'a doğru akan bir alev nehri var. Kaza noktasına doğru hızla yaklaşmakta olan arabaların bir kısmı anında alevler tarafından yutuldu. Bir kısmı da zamanında durmayı başararak, güvenlikleri için sete doğru kaçtılar.'"



"Robert saklanma yerine balıklama dalarken."

"Özel bir hadise var mı?" diye sordu David. "Demek istediğim, dinleyicilerimize aktarabileceğimiz herhangi bir kahramanlık girişimi? Olağandışı bir dehşet?"

"Evet, David, aslında var. Yani olmuş."

"Yani Cassandra?" diye üsteledi David.

"Şey, David..." diye haykırdı Cassandra, "Tanığımla beraber durduğumuz yerden birkaç yüz metre ileride, olağandışı bir olay gerçekleşti. Durum şu ki, yassı burunlu, eski ama temiz bir Morris Minör, kendi arabalarını terk eden bir sürü cesur insan tarafından durdurulmuş. Bu insanlar, olay yerine yaklaşan sürücüleri korkunç petrol dalgasına karşı uyarmaya çalışıyorlarmış. Ve Morris'in içindeki yaşlı çift, sevgili eski araçlarını terk etmek istememiş. David, şimdi yaşlı çiftin söylediklerini aktarıyorum: 'Bu araba bize neredeyse elli yıldır iyi ve sadık bir şekilde hizmet etti. Bir dost oldu. Bizi bir kere bile yolda bırakmadı ve biz de kesinlikle ihtiyacı olduğu bir anda onu terk etmeyeceğiz.'"

"David," diye devam etti Cassandra. "Buna inanmayacaksın. Hazır mısın, David?"

"Hazırım Cassy," diye iç çekti David. "Hepimiz hazırız, hiçbir ayrıntıyı esirgeme lütfen. Aşk sınır tanımaz."



"Sığınağında kapana kısılmış ve çaresizken."

"Evet David, grup adına kurtarıcılardan biri olan Ted Crump konuşmuş. Crump, yaşlı çifte: 'Bu sadece eski bir araba ve hayat güzel, tek bir fırsatınız var, terk edin onu ve yaşayın,' demiş." Cassandra soluklandıktan sonra devam etti: "Ama çabaları hiçbir işe yaramamış David. Yedi merhametli insan, alev nehri üzerlerine gelirken en sonunda yaşlı çifti bırakmak zorunda kalmış. Crump, güvenlik setinden geriye baktığında sevgili yaşlı çifti el sallarken gördüğünü söylüyor. Sevgili eski arabalarının içinden -ki onlar için her şeyden daha kıymetli olan ve onsuz hayatın yaşanmaya değer olmadığını düşündükleri sevgili eski arabalarının içinden- kendisine el sallıyorlarmış. Hem de neşe içinde! Ve eski, yassı burunlu arabaları alevler tarafından yutulmadan az önce, Crump fark etmiş ki yaşlı bayan, Canon Sureshot'ıyla kendi fotoğrafını çekiyormuş. Hatta Hylda Baker[12] edasıyla, gülümsemesini isteyerek. Crump -ki arkadaşları ona Reg diyor- elinden geldiğince gülümsediğini ama onca hararete rağmen bunun sıcak bir gülümseme olmadığını söyledi."

Dehşet haberleri böylece devam etti. Yanan yakıt neredeyse üç çeyrek mil boyunca karaya oturmuş araba hatları arasında akıp duruyordu. Alevler hiç çaba sarf etmeden, güven içinde ve araba modeli dinlemeden önüne çıkan her şeyi yakıp yok ediyordu.



Robert Abba dinliyor:
"Can You Hear the Bells, Fernando?"

Alevler Belçika plakalı, leziz görünümlü bir Mercedes-Benz'i yuttuğunda, yakınlardaki bir Robin Reliant güvenlik şeridinden çıkıp banketi tırmanarak kaçmaya çalışmıştı. Cassandra -ki sesindeki ilgi sanki biraz kaybolmuştu- Robin Reliant'ın kaderini, sahip olabildiği azıcık coşkuyla anlatmaya çalışıyordu. Sesi o kadar kısılmıştı ki dinleyiciler samimiyetsizliğini anlayamazdı.

"David," diye çınladı sesi. "Buna inanmayacaksın." Cassandra tüm girişlerini bu tümceyle yapardı. Ve tabii David de her zamanki gibi, "Dene, Cassy, dene!" dedi.

"Evet David," dedi Cassandra. "Bir an için bu küçük araba acımasız alevlerden kaçacakmış gibi göründü. Küçük bir Robin Reliant'dı. Bilir misin bu modeli?"

"Biliyorum Cassy," diye ciyakladı David. "Ne demek istediğini çok iyi anladım. Gladys teyzem ve Fred amcamın bir Robin Reliant'ı vardı. Hatta içinde yaşıyorlardı. Yaz boyunca yani. O sevgili küçük arabaya ne olduğunu hiç bilemedim. Ama sen devam et Cassandra, sen başka bir Robin Reliant'dan bahsediyordun."

"Ha, evet," dedi, neden bahsettiğini neredeyse unutmuş olan Cassandra. Büyük bir çaba göstererek hikayeye devam etti. "Şey, David, anlaşılan o ki, tıpkı senin Fred amcanın eskiden yaşadığına benzer bu küçük Robin Reliant, güvenlik şeridine yanaştı ve kenara tırmanmaya çalıştı.



"On üç ateşli (flamin) vekil."

Bir anlığına durumunu korudu da. Sanki her yerde olan Ted Crump'ın önderliğindeki bir sürü insan arabaya tutunmaya çalıştılar ve sürücüye aralıksız bir teşvik seli ile destek oldular. Hâkimiyetlerini kaybetmeden Önce yaklaşık sekiz dakika uğraştılar ama zavallı küçük şey sete geri düştü ve oradan da kendisini bekleyen alevlerin içine."

"Aman Tanrım!" diye inledi David. Duygulanmış gibiydi. "Aman Tanrım, Cassy. Aman Tanrım. Ya sonra?"

Cassandra bu sefer hızlıydı. "Şey David, kader işte. Sanırım sıraları gelmişti."

"Kabinde kimse var mıydı?" diye sordu David, kendi kabininde pek de bir şey olmadığını yine açığa çıkarırcasına.

Cassandra devam etti. "Şey David, arabada iki kişi varmış gibi görünüyor. Bir adama eşlik eden başka bir adam. İkizlermiş. İkiz erkek kardeşler. En azından Crump'a söyledikleri buymuş. Crump ayrıntılarda çok iyi, tüm bu ayrıntıları da küçük arabayı kurtarmaya çalışırken ediniyor. İki adamın da cinsiyeti erkek ve yetmiş üç yaşındalar. Eski okul müdürlerinin doğum günü partisine gidiyorlarmış. Ama dediğim gibi, belli ki sıraları gelmiş, biletleri kesilmişti."



"Ebleh muhabir Cassandra.”

"Aman Tanrım," dedi Beyin David. Cassandra ona yağmur yağdığını söylese de aynı şeyi söyleyecekti.

"Eski okul müdürlerini aradık." dedi Cassandra. "Trajediyi ona aktarmak ve partisini berbat etmek için."

"Aman Tanrım," diye tekrar inledi David. "Ne dedi peki?"

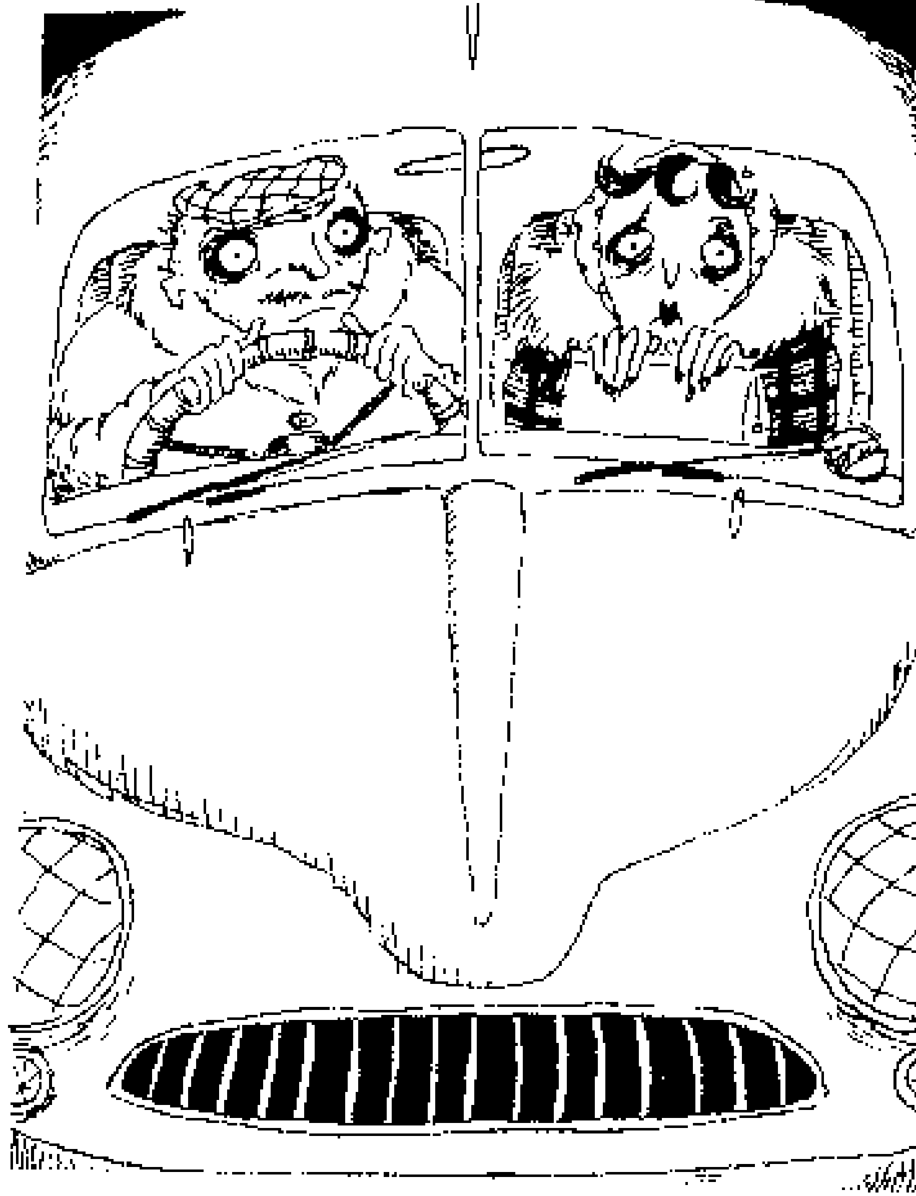
"Şey David, aslında tutarlı konuşmak için fazlasıyla altüst olmuştu. Durmadan söylediği tek şey, ikizlerin coğrafyada çok iyi olduğu ve böyle bir şeyin daha önce hiç başlarına gelmediğiydi. Çok terbiyeli olduklarını ve ayrıca yelkenle açılmayı çok sevdiklerini de söyledi."

Bir kez daha "Aman Tanrım," diyerek kuru gözlerle ağladı David. "Peki dinleyicilerimizin duymak isteyebilecekleri başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Ne gibi, David?" diye sordu Cassandra.

"Şey, Cassandra," dedi Davis. Cassandra'nın konuşma kalıplarını kapmıştı. "Herhangi bir doğum lekesi var mı örneğin? Daha doğrusu kimliklerini belirleyebilecek herhangi bir detay?"

Cassandra düşünüyor olmalıydı. "Şey David, okul müdürü gözyaşları içinde ne kadar iyi çocuklar olduklarını ve yelkeni sevdiklerini tekrar edip durdu. Bir de lakaplarının Ebb ve Flo olduğundan bahsetti."



"Sevgili yaşlı Morris Minor'ları içinde Darby ve Joan"

"Aman Tanrım!" diye güçlükle soludu David. "Ebb ve Flo mu?"

Robert Caligari bütün bunları şaşırtıcı bir netlikte dinliyordu. Ses ne kadar aşikarsa, acısı da o kadar büyüktü. Ve böylece Robert'ın insanlara nefretinden doğan kargaşa büyüdü de büyüdü.

İki televizyon ekibi, Ashford'daki Marks and Spencer şubesinin arka tarafında çıkan küçük bir yangını bildirmek için yoldaydılar. Görmüş geçirmiş, tecrübeli iki ekipti; Lübnan, hatta Körfez'de bulunmuşlardı. Ve Marks and Sparks'a[13] doğru gittiklerini düşünerek son sürat ilerlemekteydiler. Ama alev nehrinin içine dalıp yutuldukları anda geriye kalan tek şey yalnızca kıvılcımlar oldu. Can verirken neden Orta Doğu'da kalmadıklarını düşünmüş olmalılar.

Lanetlenmiş TV ekibinin hemen arkasında -gerçeğin kurgudan daha garip olduğunu kanıtlarcasına- Worms-hill yakınlarındaki bir tavuk çiftliğine altı bin tavuk ve üç yüz yavru horoz taşıyan bir kamyon vardı. Kamyonun tekerlekleri anında eridi ve araç sanki kumluk bir alana dalmış gibi daha fazla ilerleyemedi. Horozlar nasıl da öttüler; halbuki şafak çoktan sökmüştü. Ve otoyolun diğer tarafında üç bin şişe kırmızı şarap taşıyan bir minibüs havaya uçarken, şaraplar kızarmış kümes hayvanlarının üzerine çağlayan misali döküldü.



"Bir cesur küçük Robin Reliant."

Birkaç dakika sonra tüm bölgede *coq au vin*[14] kokusunu alabiliyordunuz. Köprünün üzerinden tüm bu dehşeti izleyen ve kendisinin de üç tavuğu olan okul müdürü ağlamaya başladı.

Şimdiye kadar tüm televizyon ve radyo ağları haberi yayımlamıştı.

Faciaya dört yüz metre kadar uzakta oturan çok yaşlı bir hanımefendi, zavallı atın otoyol köprüsünden atladığı noktadan itibaren olay mahalini izlemiş bulunmaktaydı. Babasından miras kalan esaslı bir dürbünü vardı. Babası emekli olup Pluckly'e çekilmiş ve orada birçok başka sabık amiralin hayaletiyle mutlu bir yaşam sürmüş bir tuğamiraldi. Kadın hiç evlenmemişti ama dürbünün görüş sahası içinde olup bitenlere karşı inanılmaz bir ilgisi vardı. Yerel polisi aradı ve görmüş olduğu şeyin olay yerinden kaçan bir çocuktan başka bir şey olamayacağını bildirdi. Giderken dans ediyordu; yanında da bir uçurtma ve belki kemana benzer bir şey taşıyor gibi göründüğünü söyledi.

Aniden tüm bu dehşetle ilgili bildirilen haberler, atın uçurtma taşıyan bir holigan veya Sandway Köprüsü üzerinde keman çalan birisi tarafından korkutulduğunu iddia etmeye başladı.



"Göt David, Cassandra ile gevezelik ederken."

Belki de gözden düşmüş bir Morris dansçısıydı[15] diye spekülasyonlar üretildi. Yerel gazete, uçurtma-taşıyan ve aynı zamanda keman da çalan kişinin tutuklanmasını sağlayacak bilgi için tatmin edici bir ödül koyduklarını ilan etti.

Bu haberler, meşe ağacında bir başka bilinçsizlik nöbetinden çıkmakta olan Robert'e de ulaşmıştı. Dans eden çocuğun tango yaparak köprüden uzaklaşması, bir de keman taşıyor oluşuyla ilgili tarifler birkaç dakikalığına da olsa acısını unutmasını sağladı. Ama "İki yüzden fazla ölü olmasından korkuluyor," ifadesini duyduğunda acı çabucak geri geldi ve Robert, Nerys'i yavaşça zehirleme aşamasında kalmış olmayı diledi. Artık çok geçti.

Yukarı baktığında güvenli deliğinin girişinden kendisini izleyen büyük bir karga gördü. Kütüğün üstüne basıp kaymasına sebebiyet veren ölümcül boku bırakan aynı kargaydı bu. Karga pişmanlık belirtisi göstermiyordu.

Robert'ın güvenli deliği! Şimdi güvendeyim, diye düşündü. Ev kadar güvenli. Ve ironi tarafından çarpıldı. Ev kadar güvenli. Birdenbire, küçükken kardeşinin domuz kumbarasını tekmelemeyi nasıl da sevdiğini hatırladı. Bu onu domuz-tekmeleyici olmaya götüren şeydi. Ve sonra acı geldi.



"Yedi ölümcül bokla Robert'ı düşüren karga."

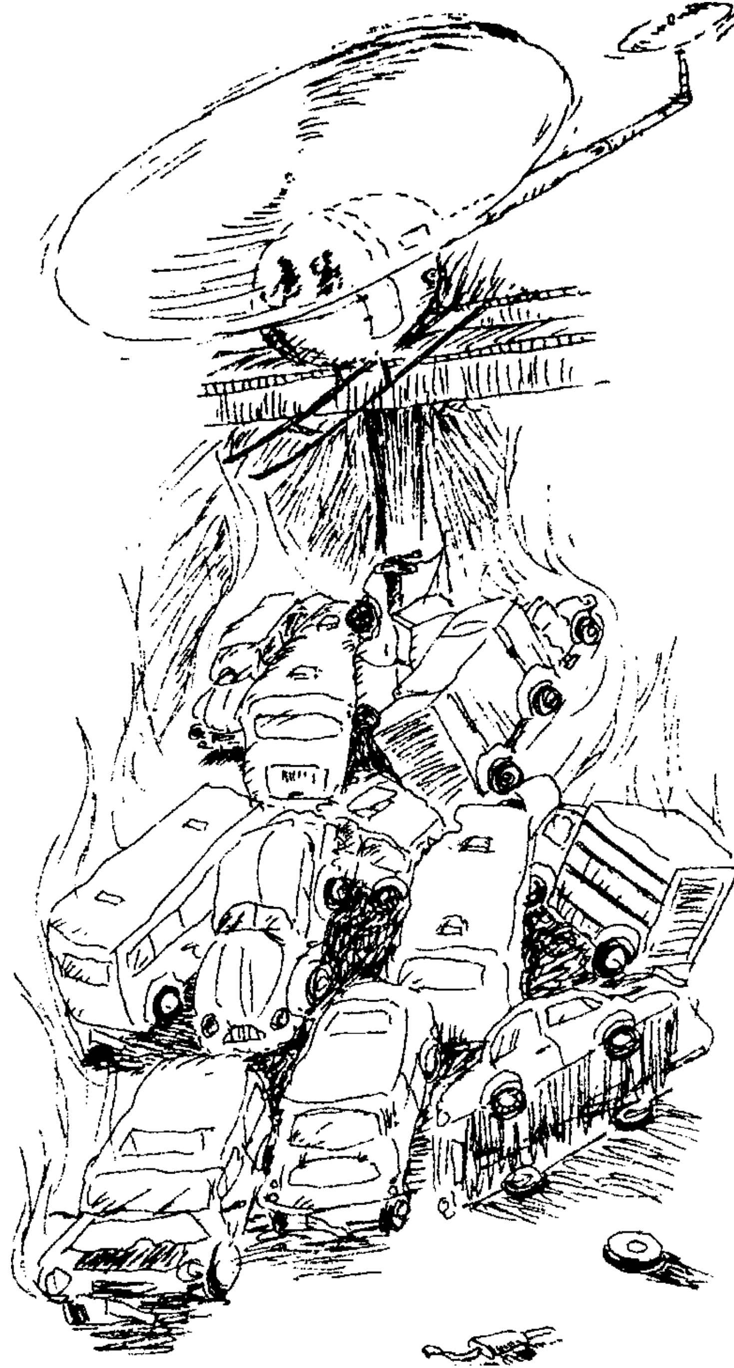
Acı Robert'ın sistemini öylesine şok etmişti ki, yarı-bilinçliliğin o rahatlatıcı bölgesine atladı.

Aynı esnada, kaza bölgesine yaklaşan araçların yarattığı, ulaşım sisteminin tarihinde görülen en berbat trafik sıkışıklığı yaşanıyordu. Helikopterler trajik manzara üzerinde uçuyor, muhabirler her biri kendi isterileri içinde olay yerini tarif etmek için yarışıyorlardı.

"Bu korkunç Hilary," dedi ITN'den biri. "Bu tarif edilemez. Kelimeler bunun hakkını veremez." Dolayısıyla kimseye hiçbir hayrı kalmamıştı. Sonraları yayıncılığa olan katkılarından dolayı OBE[16] verildi bu kişiye. Erken emekli oldu ve keman öğrenmeye başladı.

Hastaneler alarmdaydı ve acil durum prosedürleri sınırlarını zorlamıştı. Danışman ekipler endişeleri gidermek için Liverpool ve Notthingham'dan uçtular. Kırk kilometrelik alandaki tüm hastanelerin yanık üniteleri faaliyete geçti. Radyo ve televizyonlardan, kaygılı aileler ve akrabaların yanmışlarından haber alması için özel numaralar açıklandı.

Öğle saatleri sona ererken fırtına mağduru meşe ağacında, Robert Caligari'nin dehşet verici ıstırabı sürüyordu. Ölü ve yaralıların sayısı neredeyse üç yüze çıkmıştı. Yanan tavuklar ve keman çalan çocuk hakkında bitmek bilmez bahisler vardı.

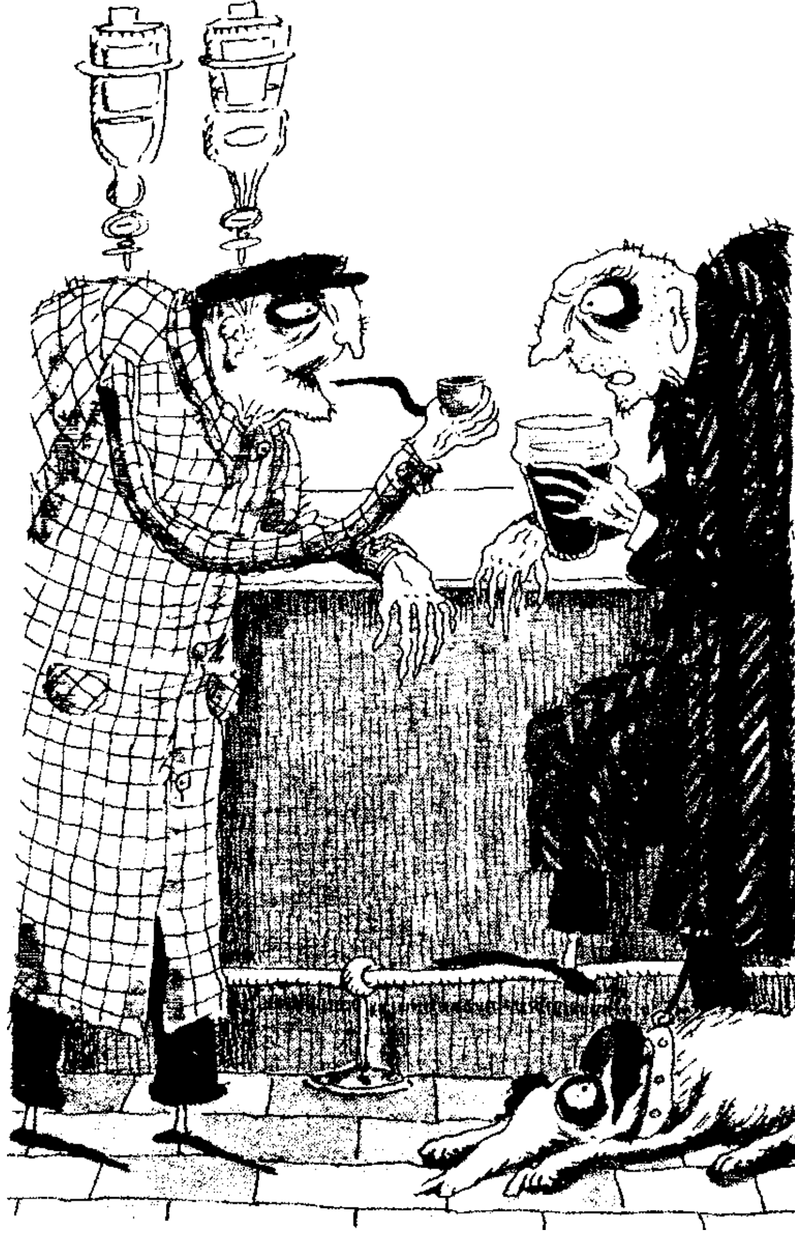


"Otoyol katliamı."

Bu arada kasaplık domuz taşıyan bir çiftlik kamyonu da cehenneme yakalanmıştı. Ve kızarmış domuzun bayıltıcı kokusu Maidstone yönündeki Hollingbourne'dan, Ashford yönündeki Charing Heath'e kadar her yerden alınıyordu. Kuzey Fransa'nın Lille kentinden Londra, Nine Elms'e doksan ton lahana taşıyan dev bir Fransız kamyonu da beklenmedik otoyol cehennemine yakalandı; Fransızlar bile böyle bir şeyi hiç görmemiştir. Kızarmış domuzun kokusunu kızarmış tavuk kokusuna ekleyin, onları da kızarmış lahananın pis kokusuyla birleştirin; o zaman civardaki vejetaryenlerin neden hasta hissettiklerini anlarsınız.

Tüm publarda ve işçi lokallerinde konuşulan biricik konu bu fecaatti. Majesteleri taziye mesajlarını gönderirken, Lenham'da, Vampir Çıkmazı, numara 7A'da, Mrs. Caligari de oğluyla ilgili endişelenmeye başlamıştı.

Bildiği kadarıyla Robert'ın hiç arkadaşı olmadığından, geceyarısı yaklaşırken endişeleri iyice arttı. Saat tam on ikide polisi aradı ve oğlunun kayıp olduğunu bildirdi. Polis oğlunun dansçı olup olmadığını veya keman çalıp çalmadığını sorduğunda Mrs. Caligari buz kesilmişti. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi meraklı aynasıza. "Çok kendi halinde bir çocuktur, dolayısıyla dans etmeyi sevdiğini sanmıyorum."



Red Lion'daki eski kurtlar, kara haberlerin tadını çıkarırken

"Ama hızlıdır diyebilir misiniz?" diyerek peşini bırakmadı heyecanlı polis memuru. Mrs. Caligari buna olumlu cevap verdi. Robert gayet hızlıydı. Kız kardeşi Nerys de öyleydi. Tabii midesi bir yaramazlık yapmadığında.

Polis memuru teşekkür etti ve oğlu hakkında bir şey duyarlarsa iletişime geçeceklerini söyledi. Bu ihbar, at otoyol köprüsünden aşağıdaki trafiğe daldıktan sonra oradan dans ederek ayrılan bir çocuk gördüğünü söyleyen dürbünlü yaşlı hanımefendinin daha önceki mesajıyla birlikte dosyalandı.

Ve meşe ağacının içinde, umutsuzca tuzağa düşmüş bir şekilde yatan Robert, bilinci yerine geldiğinde, birkaç yüz metre ötede çalışan kurtarma ekiplerinin gürültüsünü duyabildi.

St Mary kilisesinin çanları Robert'e zamanı söylediğinde, altıncı hissi kendisine arandığını söyledi. Ağzı o kadar şişti ki kapalı tutamıyordu ve acı iniltileri neredeyse istem dışıydı. Ama yakınlarında birinin veya bir şeyin olduğu hissi, iniltilerini kesip dinlemesi ve bakması için Robert'e irade verdi. Bu kolay değildi; yüzündeki yara boynunu o kadar katılaştırmıştı ki güçbela hareket ettirebiliyordu. Ama başını çevirmeyi başardı ve böylece sol tarafındaki görüş açışını genişletti. Hiçlik. The Old Temperence Hail'dan Martyn'in tarantulası Bluebottle'un mucize eseri burada olup olamayacağını merak etti. Gözünü tepesindeki, ay ışığının içeri girdiği girişe kaldırdı.



"Oğlunuz dans ediyor veya keman çalıyor mu?" diye soruyor polis.

Orada, Robert'ın sihirli meşe ağacının parçalanmış ağzında, ayın karamsar ışığında, bir siluet apaçık bir şekilde oturmaktaydı: bir fare. Parlak ve korkusuz gözleriyle kocaman bir fare.

Robert fareye baktı ve arkasından gelen ay ışığında ne kadar da muhteşem göründüğünü düşündü. Fareler Robert'ın en gözde yaratıklarındandı. O kadar uzun zamandır farelerin zekasına, ayrıca azamet ve cesaretlerine de hayrandı ki. Sıklıkla fare olarak doğmuş olmayı dilemişti. Bir fare bir şeyi gerçekten istediğinde genellikle onu alırdı. Ve Robert farenin ne istediğini merak etti.

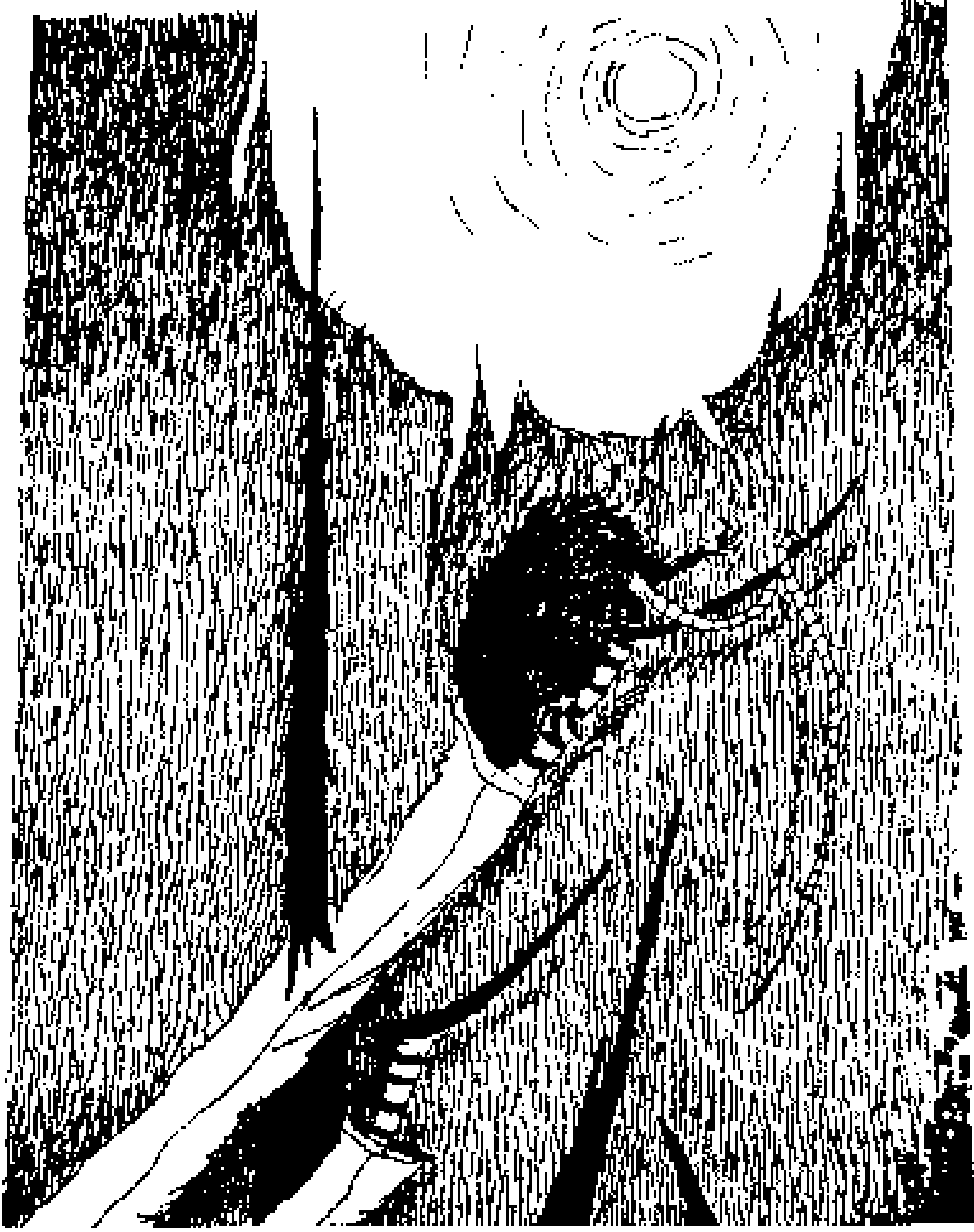
Fare doğruldu ve derin bir nefes alıyormuş gibi göründü. Sonra yaşlı meşe ağacının içine doğru yola koyuldu; sanki bütün hayatı boyunca ağacın içinde yaşamış gibi, müthiş bir özen ve kusursuz bir güvenle arşınlıyordu yolu. Robert'ın sol bacağı farenin karşısına çıkmıştı; durdu ve merakla çocuğun çamurlu koşu ayakkabılarına baktı. Sonra Robert'ın ayağını çeviklikle aştı ve kotunun paçasından içeri kaydı; bacağına doğru sonsuz bir itinayla yürümeye başladı. Korku ve tiksinti Robert'ın tüm bedeninin kasılmasına sebep olmuştu. Hareket acıyı yeniden geri getirdi, kafasını bulandırdı ve bilinçsizlik onu çağırdı. Ama pantolon paçasının içindeki farenin düşüncesi onu uyanık tuttu. Pantolonunun içinde hareket ettiğini hissediyordu. Sonra müthiş bir rahatlamayla farenin geriye, ayağına doğru hareket ettiğini hissetti ve yeniden belirdiğinde, sanki sinemadan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırmasını seyretti.



"Merhaba, küçük fare. Ne istiyorsun?"

Fare bir an için ikircikli bir tavra büründü. Ağaçtan akıp giden ay ışığına baktı. Yukarı çıkacakmış gibi küçük bir hareket yaptı ama Robert'dan gelen yüksek inilti durup geri dönmesine sebep oldu. Robert'e bakınca neden orada olduğunu hatırladı sanki. Ve tüm niyetini Robert'e anlatmak istermişçesine, bacağı boyunca hızla koşturdu, midesini geçti, göğsüne çıktı ve arka patilerini çocuğun boğazına, ön patilerini ise çenesinde tutarak durdu. İşte o zaman Robert'e farenin kendisi için geldiği dank etti. Çocuk burnuna zorlukla bakabildiğinden ve fare çok yakın olduğundan, hayvan şimdi muazzam gözüküyordu. Robert'le çok ilgilenmiş gibiydi; kendisini tanıştırmak ister gibi öne eğildi, sol gözünün tam içine baktı.

Robert şişmiş dudakları arasından hava verdi. Çocuğun ağzından çıkan tıslama ve lıkırtılar bir anlığına fareyi kararsız bıraktı. Robert fareyi savmak için acı verici soluk vermelerini devam ettirdi. Fare de kendini biçare çocuğun şişkin dudaklarından gelen küçük püflemelere kaptırmıştı. Hayvan hafifçe yukarı kalktı, sola ve tekrar yukarı doğru hareket etti ve sonra genellikle dost canlısı yaratıkların yaptığı gibi, Robert'ın burnuna burnuyla dokundu.



"Arkadaş canlısı fare Robert'ın paçasından içeriyi dikizlerken."

Robert, fare yukarı doğru hareket ederken hassas ve duyarlı devinimlerini hissetti. Fare çocuğun sağ gözüne bakıyordu. Ve Robert aniden farenin ne istediğinden kesinlikle emin oldu: *onu* istiyordu! Kalbi, umutsuz bir mahkumun zindan kapısını yumrukladığında çıkarttığı ses gibi çarptı. İniltileri bataklıkta nefes alma mücadelesi veren bir yaratığın sesi gibi çıktı. Ve fare burnunun ucunu ısırdığında gırtlaktan gelen, alçak ve boğuk bir hırıltı kopardı.

Feryat fareyi irkilterek rahatsız etti. Hayvan birkaç santim süründü ve rahatsız edilmenin intikamını Robert'ın alt dudağından derin bir ısırıkla aldı. Robert Caligari'nin nihai karabasanı başlamıştı. Fare, katı bir zaman sınırı varmışçasına, çocuğun dudaklarıyla işe koyulmuştu şimdi. Dişetlerinin yanı sıra üst dudağının arkasını da sıyırdı; sonra alt dudağa geçti ve ön patilerinden biri Robert'ın ağzının içine kaydı. Dilinden geri kalan şey, dudaklarını kapamasına mani oluyordu. Yaşadığı terör öyle büyüktü ki, kahredici son bir çabayla dişlerini sıktı ve farenin ön ayağını ısırdı. Ama Robert dayanmak için çok zayıf olduğundan fare cıyaklayarak ayağını kurtardı. Doğruldu ve hayretle Robert'e baktı. O kadar yakınındaydı ki, Robert onun boyunun bir metre olduğunu düşündü. Muhtemelen korktuğundan bunu yapıyordu ama Robert farenin boğazını temizlediğini düşündü. Gözlerinin içine, "Bunu yapmamalıydın Robert, evladım," der gibi baktı.



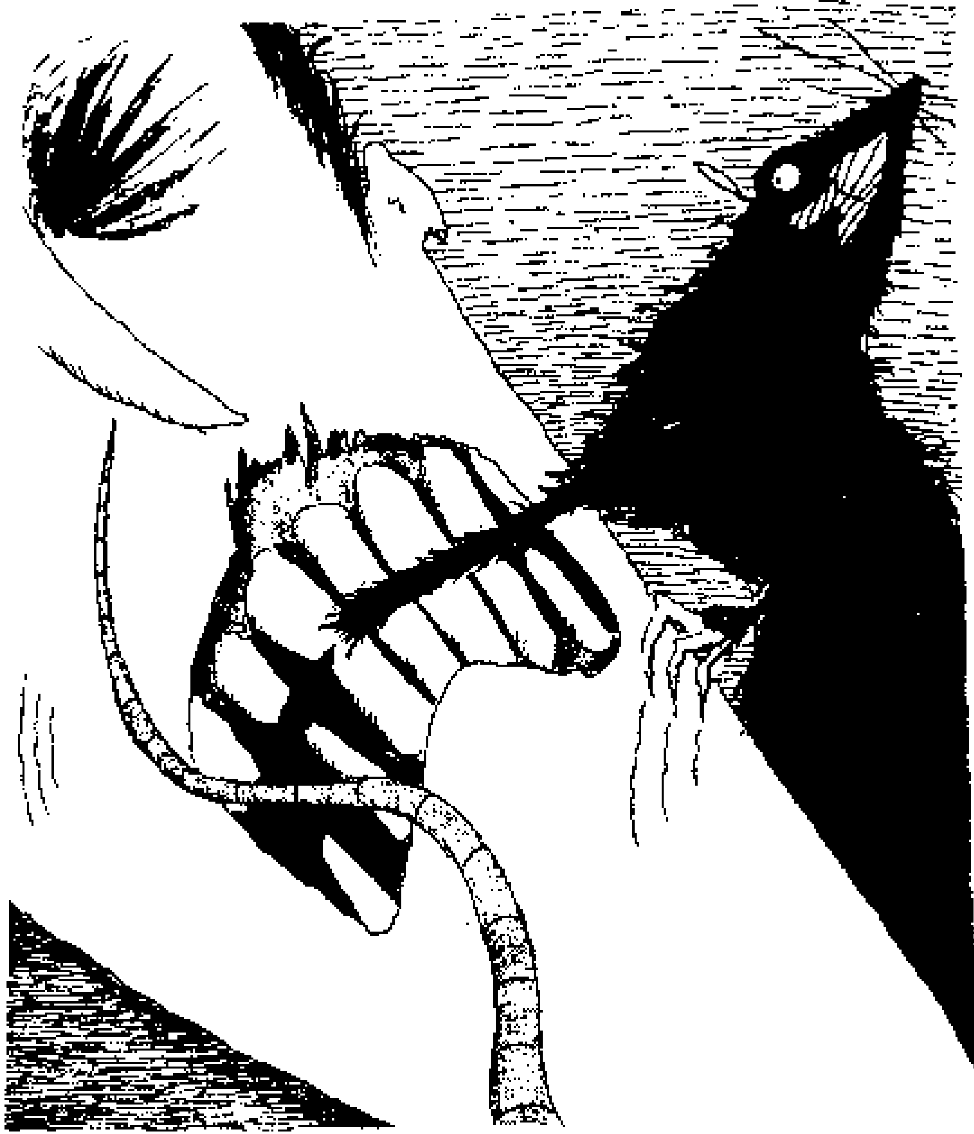
"Merhaba" dedi küçük fare.
"Senin için haberlerim var."

Tekrar aşağı yukarı inip çıktı ve ön ayaklarını dikkatle hareket ettirerek, Robert'ın burnunun ucundaki ziyafetini sürdürdü.

Dehşet o kadar büyüktü ki, düşünceleri beyninin içinde çılgınca at koşturuyordu. Düşünceleri sanki bu acıya katlanmaktansa, bir kaçış yolu bulmaya çalışır gibiydi. Aynı düşünceler, soğukkanlı ve acımasız bir suikastçı tarafından alnının tam ortasından vurulmanın tatlı hayalini kurdu. Evet, huzura ermek bu olurdu, diye düşündü. Sonra başka bir düşünce çıktı sahneye; boğazının kesilmesi düşüncesi. Evet! Evet! Evet! diye onayladı çıldırmış Robert. Kesinlikle böyle olmalıydı. Bir fare tarafından yenilmek değil.

Ama güçlü olduğu, hinliğinin onu masum yaratıkların efendisi kıldığı zamanlarda kurbanlarına nasıl merhamet göstermediyse, Robert için de merhamet yoktu. Acısı ve yaşadığı dehşetle, bundan daha kötüsünü hayal edemiyordu. Bunu düşünürken fare Robert'ın burnunu çiğnemeyi bıraktı. Tekrar yükseldi, düpedüz burnunu çekti ve bıyıklarını çekiştirdi. Sonra aniden oturdu ve öylece kaldı. Kana bulanmış bıyıklarına vuran ay ışığı altında ne kadar da güzel görünüyordu!

Peki fareyi uyaran neydi? Kahrolası ağacın ağzından çok ama çok cılız bir cikleme duyuldu ve ardından, dumanlı ay ışığının aydınlığında başka bir fare belirdi! Daha küçük bir tane.



"Robert misilleme yapıyor. Büyük hata."

İnanılmaz bir güvenle ilk fareye doğru yol aldı ve sanki saygıyla selamlıyormuş gibi önünde eğildi. Burunlarını dokundurdular. İkincisi biraz utanmış görünüyordu ve kafasını diğer yana çevirdi. Sonra ilki daha da yaklaştı ve utangaç olanın kulağına bir şeyler fısıldar gibi göründü. Bir teklif belki? Utangaç olan teklifi değerlendirdi ve her ne önerildiyse çok memnun göründü. Ve efendi fareyle yan yana ilerleyerek, tamı tamına aynı anda, sanki bir kemirgen terbiyesiyle, her biri gözlerden birinin başında, çocuğun karşısında durdular.

Gözyaşları, yüzünden geriye kalan parçaların üzerinde akıyordu. Büyük fare ve yeni kız arkadaşının gözyaşlarında kürek çekişini hissedebiliyor, ilk akşam yemeği randevularının verdiği zevk inlemelerini duyabiliyordu. Öylesine zevk alıyorlardı ki, ağızlarından saçılanlar Robert'ın ağzına düşmekteydi. Yeni fare Robert'ın alt dudağından büyük bir ısırık aldı ama tattığı şeyi sevmemiş gibi bir ifade belirdi yüzünde. Bundan daha kötü bir şey olabilir miydi?

Ama kendisini bekleyen bir ıstırap daha vardı. Daha önce olan biten her şeyden daha beter bir ıstırap. Fareler çift olarak yemeklerine dönmüşlerdi. Robert gözlerini kapadı. Farelerin dişlerini gözkapaklarının üzerinde hissettiğinde hiç doğmamış olmayı diledi.



"İki fare ay ışığında buluşur. Talihsiz Robert."

Ve fareler tuzlu göz jölesi tatlısına çöreklendiklerinde, Robert Caligari'ye de cinnet çöreklendi. Ve karanlık çöktü. Sonunda bitmişti. Peki ya fareler? Şey, bildiğim kadarıyla sonsuza kadar mutlu yaşadılar ve bir sürü bebekleri oldu. Ve bebekler büyüdüklerinde hep beraber içi oyuk meşe ağacına geldiler; domuzları tekmeleyen, insanlardan nefret eden ve fare olarak doğmuş olmayı dileyen çocuktan geriye ne kaldıysa ondan bir ısırık almak için.





"İyi geceler Robert!" diye cikledi fareler.
"Yemek için teşekkürler!"

Notlar

[←1] Trivial Pursuit: Abesle iştigal olarak da çevrilebilecek bu terim, oyuncunun genel ve popüler kültür sorularına cevap verebilme yeteneği üzerinden ilerleyen bir masa oyununun adıdır.

[←2] Yeni Zelanda Ulusal Ragbi Lig Takımı.

[←3] Wodland Animations tarafından yapılan, İngiliz stop-motion animasyon çocuk serisi.

[←4] Fransız yapımı, gemisavar füzesi. Çeşitli versiyonları teknelerden, denizaltılardan ve uçaklardan fırlatılabiliyor. 80'lerde yüzlercesi, çarpışmalarda ateşlendi.

[←5] Camp Coffee. Bir İskoç gıda ürünü. Üretimine 1876 yılında başlandı. Yapışkan kahverengi bir madde ve suyun yanında, % 4 oranında kahve, % 26 oranında hindiba özü içeriyor. Sıcak süte kakao gibi karıştırılarak kahve yerine içiliyor; ayrıca kahveli kek ve diğer şekerlemelerde de kullanılıyor. Günümüzde Camp, İngilizler için çocukluklarından hatırladıkları nostaljik bir üründür.

[←6] Will Fyffe, yirminci yüzyılın ilk yıllarında İngiltere'de yaşamış popüler bir müzikhol sanatçısı. En çok "I Belong to Glasgow" adlı şarkısıyla bilinir. İskoçya'da bir otelde kazayla düşmesi sonucu öldü.

[←7] John Edward Thaw (1942-2002). İngiliz aktör. Çıkışını, 1964-66 yılları arasında yayınlanan askeri polis dizisi "Redcap" ile yaptı. Daha sonra sahne, televizyon ve sinemada polis rollerinde oynadı. En popüler olanları "The Sweeney", "Inspector Morse" ve "Kavanagh QC"dir.

[←8] Değişik sayıda akortlu tahta veya metal çubukların gam sırasıyla dizilmesinden oluşan, iki değnekle vurularak çalınan bir çalgı.

[←9] 17. yüzyılın başlarında Avrupa'da soylular tarafından oynanan bir iskambil oyunu.

[←10] 1942 Londra doğumlu çok-satar İngiliz korku yazarı. Özellikle 1974 tarihli ilk romanı "Rats" (Fareler) ile ünlüdür. Bu roman 1982 yılında "Deadly Eyes” (ölümcül Gözler) adıyla sinemaya da uyarlanmıştır.

[←11] 1949 yılında kaydedilen popüler bir şarkı. Russ Morgan tarafından söylenen bu şarkı yayınlandığı yıl 22 hafta bir numarada kaldı.

[←12] Hylda Baker (1905 -1986). Müzikhol zamanlarından İngiliz komedi aktrisi.

[←13] Yazar “kıvılcım” anlamına gelen “sparks” ile kelime oyunu yapıyor.

[←14] Şarap, domuz yağı, mantar ve isteğe göre sarımsakla pişirilen Fransız horoz yahnisi.

[←15] İngiliz halk danslarının bir türü.

[←16] İngiliz İmparatorluğu Üstünlük Rütbesi.